

Innehåll

- 2** Stoppa försämringarna av LAS!
- 4** Vad skall man börja med?
- 10** Några frågor rörande metoderna för ledningen
- 15** Vilka metoder använder revisionisterna för att ta makten i ett kommunistiskt parti?
- 22** Den kapitalistiska krisen och coronapandemin
- 31** Regeringens coronastrategi – ett cyniskt spel med människoliv
- 33** Socialism eller pandemi
- 37** Antirevisionistisk historia – att bygga nya revolutionära kommunistiska partier

Stoppa försämringarna av LAS!

LEDARE

LAS (Lagen om anställningsskydd) tillkom 1974 och Medbestämmandelagen (MBL) 1976. Båda var ett försök av den socialdemokratiska regeringen att ta loven av den strejkvåg i Sverige, som inleddes med hamnarbetarstrejken 1969 och som kulminerade med den stora skogsarbetarstrejken 1975.

MBL var ett tveeggat svärd; den innehöll bestämmelser om obegränsade strejkböter, avsked vid strejk och ett solidaritetsförbud. Det enda positiva var det s.k. tolkningsföreträdet, som innebar att fackföreningarnas tolkning gällde tills vidare i samband med tvister. Till och med det s.k. medbestämmandet var en chimär; det innebar att representanter för de fackliga organisationerna fick vara med och diskutera företagsbeslut, samtidigt som de belades med tystnadsplikt. Därmed fungerade dessa representanter som en slags gisslan.

LAS däremot innehöll fyra huvudprinciper: tillsvidareanställning ska vara huvudregel, uppsägningar ske på "saklig grund", ju längre tid du har varit anställd – desto längre uppsägningstid samt turordningsregler där huvudregeln är "sist in, först ut".

En av de 73 punkterna i januariavtalet 2019 mellan Socialdemokraterna, Miljöpartiet, Centerpartiet och Liberalerna var just LAS. Den utredning som tillsattes i april 2019 har nu lagt fram ett förslag, som innebär en rad försämringar.

För det första innebär förslaget att företag med färre än femton anställda undantas från begreppet "saklig grund" när det gäller uppsägning av personliga skäl. Detta öppnar dörren för företagen att göra sig av med äldre personal, fackligt aktiva eller sådana som är obekväma. Denna bestämmelse berör minst 660 000 anställda i småföretag med maximalt nio anställda. Men det berör också småföretag i spannet tio – fjrtionio anställda, med 680 000 anställda. I praktiken berörs en fjärdedel av den totala arbetskraften i Sverige.

För det andra föreslås att en anställd tillsammans med facket inte längre ska kunna ogiltigförklara en uppsägning. Idag gäller regler att den anställda får behålla jobbet och lönen – tills tvisten är avgjord. Det betyder att en anställd som sagts upp blir helt rättslös.

För det tredje kommer alla arbetsköpare kunna undanta fem personer från turordningsreglerna från tidigare två. "Sist in, först ut" är en viktig turordningsregel, eftersom den gynnar äldre arbetskraft, som har svårt att hitta ett nytt jobb vid avsked. Yngre arbetskraft gynnas av den-

na princip när de själva blir äldre. Centerpartiet och Liberalerna argumenterar för att det ”skapas jobb” på det sättet, men först efter att några anställda har avskedats, ett rent nollsummespel.

För det fjärde väljer arbetsköparen vem som får gå vid arbetsbrist mellan de som jobbat lika länge – ålder är inte längre en faktor.

För det femte får inte turordningskretsar längre slås ihop. En driftsenhet, d.v.s. en avdelning inom företaget, representerar en krets.

Dessa församringar har sedan sockrats med några kosmetiska förslag. Det gäller exempelvis:

- ”Arbetsgivaren har ansvar för skälig kompetensutveckling under anställning.” Men det finns naturligtvis ingen garanti för att en ”kompetensutvecklade” anställd som senare sägs upp blir ”anställningsbar” och får ett nytt jobb.
- Rätt till förtur vid anställning efter nio månader i stället för tolv månader vid visstidsanställning. Detta gäller i första hand nyanställda, inte de som har avskedats.

Det finns redan ett utbrett motstånd bland fackföreningsfolk mot dessa församringar av LAS. Redan i januari i år startade IF Metallklubben Volvo lastvagnar i Umeå en facklig budkavle för att försvara turordningsreglerna. Sex av fjorton fackförbund i LO har lämnat de förhandlingar som förs mellan Svenskt Näringsliv, PTK och LO. Det finns t.o.m. debattörer i fackförbundspressen som föreslagit en politisk strejk för att stoppa förslaget.

Sedan början av 1980-talet har arbets-

köparna, borgerskapet, befunnit sig på en konstant offensiv mot arbetarklassen och systematiskt försämrat dess ställning. Denna offensiv har verkställts av antingen borgerliga eller socialdemokratiska regeringar. Det har bland annat skett genom EU-inträdet, som legitimerat lönekonkurrens mellan arbetare i Sverige, genom att bemanningsföretag tillåts, församringar i arbetslöshetsersättningen, karensdagar, genom att avdragsrätten för fackföreningsavgiften har avskaffats och de senaste begränsningarna av strejkrätten med hamnarbetarkonflikten som förevändning. Om en arbetsköpare redan har ett kollektivt tal med ett fackförbund – i det förra fallet Transport – får ett annat fackförbund, Hamnarbetarförbundet, inte strejka för att få ett eget kollektivt tal. Angreppet mot LAS är bara det senaste i raden.

Man ska inte dra för stora växlar på att vissa fackförbund för närvarande är emot församringarna av LAS. De brukar oftast vika ner sig i slutändan – senast i samband med Ylva Johansson förslag om begränsning av strejkrätten – med motivering att alternativet är värre.

Det avgörande är opinionen i de lokala fackföreningarna och på golvet. Bara den kan stoppa församringarna i LAS, men förr eller senare måste arbetarklassen visa att måttet är rågat.

Stoppa församringarna av LAS!

Avskaffa alla undantag från turordningsreglerna!

Genomför en politisk strejk mot planerna på att försämra LAS vare sig det sker förhandlings- eller lagstiftningsvägen!

Vad skall man börja med?

V.I. LENIN

Frågan ”Vad bör göras?” har de senaste åren trängt sig på de ryska socialdemokraterna med särskild kraft. Frågan gäller inte val av väg (såsom i slutet av 80-talet och början av 90-talet), utan vilka praktiska steg vi måste ta på en känd väg och hur de skall tas. Frågan gäller system och plan för den praktiska verksamheten. Det måste erkännas, att vi ännu inte har löst denna för ett praktiskt parti grundläggande fråga om kampens karaktär och metoder, att den fortfarande ger upphov till allvarliga meningsskiljaktigheter, som avslöjar en bedräglig osäkerhet och vacklan i tänkandet. Å ena sidan är den ”ekonomiska” riktningen ännu långtifrån död, denna riktning som strävar efter att begränsa och inskränka det politiska organisations- och agitationsarbetet. Å andra sidan reser som förut den principiösa eklekticismen stolt sitt huvud, efterhand varje ny ”fläkt” utan att kunna skilja ögonblickets krav från hela rörelsens huvuduppgifter och ständiga behov. Som bekant har en sådan riktning rätt sig ett bo i Rabotjeje Delo. Dess senaste ”program”-förklaring – en bombastisk artikel under den bombastiska rubriken ”En historisk vändning” (nr 6 av Listok Rabotje-go Dela) – bekräftar särskilt åskådligt den karakteristik vi gett. Ännu igår flirtade man med

”ekonomisiren”, var upprörd över att Rabotjaja Mysl bestämt fördömts, ”mildrade” Plechanovs sätt att ställa frågan om kampen mot självhärskardömet – men idag citerar man redan Liebknechts ord: ”Ifall omständigheterna ändras på 24 timmar, så måste också taktiken ändras på 24 timmar.” Man talar idag redan om en ”stark kamporganisation” för direkt attack, för stormangrepp mot enväldet, om en ”bred revolutionär politisk [så energisk man är nu: både revolutionär och politisk!] agitation bland massorna”, om ”outtröttlig uppmaning till gatuprotester”, om ”organisation av gatumanifestationer av skarp [sic!] politisk karaktär” osv, m m, o d.

Vi skulle nog kunna uttrycka glädje över att Rabotjeje Delo så snabbt tillägnat sig det av oss i första numret av Iskra framlagda programmet om bildandet av ett starkt organiserat parti med syfte att erövra inte bara enskilda eftergifter, utan självhärskardömet egen fästning, men all glädje fördärvas av att de som tillägnat sig detta saknar varje fast standpunkt.

Rabotjeje Delo åberopar sig naturligtvis med orätt på Liebknecht. På 24 timmar kan man ändra taktik för agitationen i en specialfråga, taktik för genomförandet av någon detalj i partiorganisationen, men att bara på 24 timmar eller låt så vara 24

månader ändra åsikter om huruvida man i allmänhet, alltid och ovillkorligen behöver en kamporganisation och politisk agitation bland massorna, det kan göras endast av folk, som saknar alla principer. Det är löjligt att hänvisa till olika situationer, till periodernas växling: arbetet på att skapa en kamporganisation och att bedriva politisk agitation är nödvändigt hur "vardaglig, fredlig" situationen än må vara, i varje period även om den kännetecknas av "sjunkande revolutionär anda"; ja, än mera: just i en sådan situation och under sådana perioder är det särskilt nödvändigt att utföra detta slags arbete, ty i utbrottens och explosionernas tid är det redan försent att bilda organisationen; den måste då vara färdig att genast utveckla sin aktivitet. "Ändra taktiken på 24 timmar!" Men för att ändra taktiken måste man först och främst ha en taktik och

utan en stark organisation, förfaren i politisk kamp i alla slags situationer och perioder, kan det inte ens vara tal om den systematiska, av fasta principer belysta och orubbligt genomförda verksamhetsplan, som ensam är värd att kallas taktik. Så här ligger saken i själva verket till: man säger nu till oss, att det "historiska momentet" ställt vårt parti inför en "alldeles ny" fråga – den om terrorn. Igår var frågan om politisk organisation och agitation "alldeles ny", idag är frågan om terrorn det. Är det inte underligt att höra hur folk, som så till den grad glömt varifrån de kommer, resonerar om en radikal ändring av taktiken?

Lyckligtvis har Rabotjeje Delo inte rätt. Frågan om terrorn är alls inte någon ny fråga, och det räcker om vi i korthet erinrar om den ryska socialdemokratins fastslagna åsikter. I princip har vi aldrig förkastat terror och kan inte göra det. Den

är en militär aktion som kan vara helt användbar och t o m nödvändig i ett visst moment av striden, vid ett visst tillstånd hos trupperna och under vissa betingelser. Men sakens kärna är just, att terrorn nu förs fram alls inte som en med kampens hela system nära förbunden och samordnad operation av en fältarmé, utan som ett självständigt och av varje armé oberoende medel för ett enskilt angrepp. Ja, när man saknar en central revolutionär organisation och de lokala revolutionära organisationerna är svaga, kan terrorn ju inte bli någonting annat. Det är därför som vi bestämt förklarar, att ett sådant kampmedel under de givna förhållandena är otidsenligt, oändamålsenligt. Det drar de mest aktiva kämparna bort från deras verkliga uppgift, den uppgift som är viktigast ur hela rörelsens intressen; det desorganiserar inte regeringens krafter, utan de revolutionära krafterna. Kom ihåg de senaste händelserna: inför våra ögon kastar sig breda massor av städernas arbetare och ”vanliga människor” in i kampen, men revolutionärerna har ingen stab av ledare och organisatörer. Finns det inte under sådana förhållanden en risk för att de mest energiska revolutionärernas övergång till terror försvagarde kampavdelningar, som är de enda man kan ställa betydande förhoppningar på? Innebär inte detta en risk för att förbindelserna bryts mellan de revolutionära organisationerna och de splittrade massorna av missnöjda, protesterande och kampberedda, som är svaga just på grund av att de är splittrade? Men denna förbindelse är ju den enda garantin för vår framgång. Den tanken är oss fjärran att förneka att enskilda heroiska gärningar saknar all betydelse, men det är vår plikt att med all

energi varna mot att låta sig hänföras av terror, mot att den förklaras vara det främsta och huvudsakliga kampmedlet, något som väldigt många för närvarande är så starkt benägna att göra. Terror kan aldrig bli en daglig militär operation, i bästa fall duger den bara som ett av medlen för ett avgörande stormangrepp. Men kan vi i detta ögonblick uppmana till ett sådant stormangrepp? Rabotjeje Delo tror tydligen det. I varje fall utropar den: ”Formera stormkolonner!” Men det är ju återigen nit utan förnuft. Huvudmassan av våra kampstyrkor består ju av frivilliga och upproriska. Vi har ju endast några få små avdelningar av reguljära trupper, och de är inte mobiliserade, står inte i förbindelse med varandra, har inte tränats att formera vanliga militära kolonner och ännu mindre stormkolonner. Under sådana förhållanden borde det stå klart för var och en, som kan överblicka de allmänna betingelserna för vår kamp och inte glömmer dem vid varje ”vändning” i händelsernas historiska gång, att vår paroll i detta moment inte kan vara ”Till storms”, utan måste vara ”Organisera en riktig belägring av motståndarens fästning”. Med andra ord: vårt partis omedelbara uppgift kan inte vara att uppmana alla tillgängliga styrkor till attack just nu, utan måste vara att uppmana till bildande av en revolutionär organisation, som kan förena alla krafter och leda rörelsen inte bara till namnet utan också till gagnet, dvs en organisation som alltid är redo att stödja varje protest och varje utbrott och utnyttja dem för att öka och stärka de för den avgörande striden dugliga stridskrafterna.

Händelserna i februari och mars gav så pregnanta lärdomar, att man numera knappast kan möta principiella invänd-

ningar mot en sådan slutsats. Men av oss krävs för närvarande inte en principiell, utan en praktisk lösning av frågan. Det krävs inte bara att man gör klart för sig hur organisationen skall vara beskaffad och vilket arbete den skall utföra, utan det som krävs är att det utarbetas en bestämd organisationsplan, så att man kan börja bygga upp organisationen från alla håll. På grund av frågans vikt, som inte tål något uppskov, tar vi för vår del oss friheten att fästa kamraternas uppmärksamhet på ett utkast till plan, som vi mera utförligt kommer att utveckla i en broschyr, som nu förbereds förtrycket.

Enligt vår mening bör utgångspunkten för verksamheten, det första praktiska steget för att skapa den önskade organisationen och slutligen ledtråden vara, att det startas en allrysk politisk tidning, en ledtråd som om den följs skulle göra det möjligt för oss att oavlatligt utveckla, fördjupa och vidga denna organisation. Vi behöver först och främst en tidning – utan den är det omöjligt att systematiskt bedriva den principfasta och allsidiga propaganda och agitation, som utgör socialdemokratins ständiga och huvudsakliga uppgift i allmänhet och som är särskilt aktuell för närvarande, när intresset för politik, för socialismens frågor väckts bland de bredaste skikt av befolkningen. Aldrig förr har behovet känts så starkt som nu av att förstärka den splittrade agitationen i form av individuell påverkan, lokala flygblad, broschyrer etc genom en allmän och regelbunden agitation, som endast kan bedrivas med hjälp av periodisk press. Det är knappast någon överdrift att säga att den täthet och regelbundenhet varmed en tidning utkommer (och sprids) kan tjäna som den mest exakta måttstocken på hur

väl detta primära och mest aktuella område av vår stridsverksamhet byggts upp. Vidare behöver vi just en allrysk tidning. Om vi inte förmår och så länge vi inte förmår att förena våra ansträngningar att påverka folket och regeringen genom det tryckta ordet, så blir det en utopi att tänka på att förena andra, mer invecklade, svårare men desto mer avgörande medel för påverkan. Såväl ideologiskt som praktiskt och organisatoriskt lider vår rörelse framför allt av sin splittring, av att den väldiga majoriteten av socialdemokrater är nästan helt överhopad med rent lokalt arbete, vilket tränger samman deras horisont, omfattningen av deras verksamhet och deras konspirativa skicklighet och utbildningsgrad. Just i denna splittring måste de djupaste rötterna sökas till den osäkerhet och den vacklan, som vi talade om härovan. Det första steget framåt för att undanröja denna brist, för att förvandla de på åtskilliga platser förekommande lokala rörelserna till en enda, allrysk rörelse måste bli att starta en allrysk tidning. Slutligen behöver vi ovillkorligen en politisk tidning. Utan ett politiskt organ kan man inte i det nutida Europa tänka sig en rörelse, som förtjänar att kallas politisk. Utan det är vår uppgift alldeles ogenomförbar – uppgiften att koncentrera alla element av politiskt missnöje och protest, att genom dem befrukta proletariats revolutionära rörelse. Vi har tagit det första steget, vi har inom arbetarklassen väckt en lust för "ekonomiska" avslöjanden, avslöjanden om tillståndet på fabriker. Vi måste ta nästa steg: inom alla i någon mån medvetna folkskikt väcka en lust för politiska avslöjanden. Man får inte låta sig nedslås av att det politiska avslöjandets röster för närvarande är så svaga, sällsyn-

ta och försagda. Orsaken härtill är inte alls att man i allmänhet funnit sig i polisgodtycket. Orsaken är den, att de personer, som kan och är redo att göra avslöjanden, inte har någon tribun, varifrån de kan tala, inte har något auditorium, som ivrigt lyssnar till och uppmuntrar talarna, att de ingenstans bland folket ser en sådan kraft, till vilken det skulle löna sig att vända sig med klagomål mot den "allsmåttiga" ryska regeringen. Men nu ändras allt detta oerhört snabbt. Det finns en sådan kraft, det är det revolutionära proletariatet, som redan visat att det är redo att inte bara lyssna till och stödja maningen till politisk kamp, utan också att modigt kasta sig in i kampen. Vi är nu i stånd att skapa en tribun för att avslöja tsarregeringen inför allt folket och det är vår skyldighet att göra det; en socialdemokratisk tidning måste bli en sådan tribun. Till skillnad från det ryska samhällets andra klasser och skikt ådagalägger den ryska arbetarklassen ett ständigt intresse för politiskt vetande, och inom den förekommer alltid (och inte bara i perioder av särskild upprördhet) en väldig efterfrågan på illegal litteratur. Med en sådan massefterfrågan, med den redan inledda utbildningen av erfarna revolutionära ledare, med den koncentration av arbetarklassen, som gör den till faktisk herre i de stora städernas arbetarkvarter, i fabriks samhällena, är startandet av en politisk tidning en sak, som proletariatet helt kan gå i land med. Genom proletariats förmedling kommer tidningen att tränga in bland städernas småborgare, bland hemarbetarna i byarna, bland bönderna och bli en verklig politisk folktidning.

En tidnings roll inskränker sig emellertid inte enbart till att sprida idéer, enbart till att politiskt fostra och vinna politiska bundsförvanter. En tidning är inte bara en kollektiv propagandistoch kollektiv agitator, utan den är också en kollektiv organisatör. I sistnämnda avseende kan den liknas vid ställningarna kring en byggnad under uppförande, vilka antyder byggets konturer, underlättar förbindelserna mellan de olika byggnadsarbetarna, hjälper dem att fördela arbetet och överblicka de gemensamma resultat, som nåtts genom organiserat arbete. Med tidningens hjälp och i förbindelse med den kommer av sig självt att utbilda sig en permanent organisation, som är sysselsatt inte bara med lokalt utan också med regelbundet allmänt arbete och som lär sina medlemmar att uppmärksamt följa de politiska händelserna, bedöma deras betydelse och deras inverkan på olika befolkningsskikt och att utarbeta ändamålsenliga medel, varigenom det revolutionära partiet kan påverka dessa händelser. Redan enbart den tekniska uppgiften – att regelbundet förse tidningen med material och att regelbundet sprida den – gör det nödvändigt att bygga upp ett nät av lokala kontaktmän i det enhetliga partiet, kontaktmän som upprätthåller livliga förbindelser med varandra, som känner det allmänna saken, som vänjer sig vid att regelbundet utföra skilda funktioner i det allryska arbetet och prövar sina krafter på att organisera den ena eller andra revolutionära aktionen. Detta nät av kontaktmän¹ kommer att bli skelettet just till en sådan organisation som vi behöver:

1Det är självklart, att dessa kontaktmän kan arbeta framgångsrikt endast om de står i närmaste kontakt med de lokala kommittéerna (grupperna, cirklarna) i vårt parti. Överhuvudtaget är naturligtvis hela

tillräckligt stor för att omfatta hela landet; tillräckligt bred och mångsidig för att kunna genomföra en strikt och detaljerad arbetsfördelning; tillräckligt ståndaktig för att under alla omständigheter, vid alla ”vändningar” och överraskningar förmå att orubbligt utföra sitt arbete; tillräckligt smidig för att kunna å ena sidan undvika drabbning på öppna fältet med en fiende, som har alltför överlägsna styrkor, när han samlat alla sina krafter på en punkt, men å andra sidan för att kunna utnyttja denne motståndares tungroddhet och angripa honom vid ett tillfälle och på en plats, där man minst av allt väntar anfall. Idag står vi inför den jämförelsevis lätta uppgiften att stödja studentdemonstrationer på de stora städernas gator. Imorgon kan vi kanske stå inför en svårare uppgift, t ex att stödja de arbetslösas rörelse i ett visst distrikt. I övermorgon måste vi stå på vår post för att delta revolutionärt i en bonderrevolt. Idag måste vi utnyttja den skärpning i det politiska läget, som regeringen skapat genom sin kampanj mot zemstvoinstitutionen. Imorgon måste vi stödja befolkningens harm mot en eller annan tsaristisk basji-bosuk, och genom bojkott, avslöjande av honom, manifestation osv hjälpa till att ge honom en sådan läxa, att han tvingas till öppen reträtt. En sådan grad av kampberedskap kan utarbetas endast genom sådan ständig verksamhet som reguljära trupper utövar. Om vi förenar våra krafter för att ge ut en allrysk tidning, så kommer ett sådant arbete inte bara att utbilda och föra fram de skickligaste propagandister, utan också de skickligaste organisatörer, de mest ta-

langfulla politiska partiledare, som i rätt ögonblick kan ge parollen för avgörande kamp och leda den.

Som avslutning några ord för att undvika ett eventuellt missförstånd. Vi har hela tiden endast talat om en systematisk, planmässig förberedelse, men vi har därmed inte alls velat säga, att självhärskardömet kan falla enbart genom en riktig belägring eller ett organiserat stormanlopp. En sådan åsikt skulle vara befängt doktrinär. Det är tvärtom helt möjligt och historiskt långt troligare, att självhärskardömet kommer att falla under trycket från ett av de spontana utbrott eller en av de oförutsedda politiska förvecklingar, som ständigt hotar från alla håll. Men inget enda politiskt parti, som önskar undvika äventyrlighet, kan bygga sin verksamhet på dylika utbrott och förvecklingar. Vi måste gå vår egen väg, oavlatligt utföra vårt systematiska arbete, och ju mindre vi räknar med det oväntade, desto mindre troligt är det, att några ”historiska vändningar” kommer att överrumpla oss.

V.I. Lenin

Skrivet i maj 1901 V 1 Lenin, Samlade skrifter, Publicerat i maj 1901 5:e ry uppl, b 5, s 5-13 i nr 4 av tidningen Iskra

den av oss skisserade planen möjlig att genomföra endast med det mest aktiva stöd från kommittéerna, som vid flera tillfällen vidtagit åtgärder för att ena partiet och som – därom är vi övertygade – kommer att uppnå detta enande, om inte idag så imorgon, om inte i den ena så i den andra formen.

Några frågor rörande metoderna för ledningen

MAO ZEDONG

[Detta var en resolution till frågan om metoderna för ledningen, vilken skrevs för Kinas kommunistiska partis Centralkommitté.]

1. Det finns två metoder, vilka vi kommunister måste använda i allt arbete vi utför. Den ena är att förena det allmängiltiga med det särskilda; den andra är att förena ledningen med massorna.

2. De breda massorna kan inte mobiliseras till handling i någon uppgift därest inte en allmän och vittnående uppmaning

därom utges. Men om personer i ledande ställningar begränsar sig till att utfärda allmänna upprop - om de inte personligen, djupt och konkret, engagerar sig i några av organisationerna i det arbete uppropet manar till, gör ett genombrott på någon punkt, vinner erfarenhet och använder denna till att vägleda andra organisatio-

ner - då har de ingen möjlighet att pröva riktigheten av eller att berika innehållet i sitt allmänna uppprop, och det är fara värt att det inte leder till någonting. I korri-geringsrörelsen 1942 till exempel hade man framgångar överallt där metoden att förbinda det allmänna upppropet med särskild vägledning kom till användning, men överallt där denna metod inte togs i bruk förekom inga framgångar. I korri-geringsrörelsen 1943 måste alla Central-kommitténs byråer och underbyråer och varenda en av partiets områdes- och pre-fekturkommittéer förutom att utge ett all-mänt uppprop (en korrikeringsplan för hela året) utföra följande och vinna erfarenhet under denna process. Välj ut två eller tre (men inte för många) enheter ur själva organisationen och andra organisationer, skolor eller arméförband i omgivningen. Företa ett grundligt studium av dessa en-heter, förvärva en detaljerad kännedom om korrikeringsrörelsens utveckling där och en detaljerad kunskap om den poli-tiska historien, de ideologiska känneteck-nen, studieflieten och de starka och svaga punkter i arbetet som några (återigen inte för många) av de representativa medlem-marna av deras personal kan uppvisa. Vidare, ge dem som leder dessa enheter personlig vägledning till att finna konkreta lösningar av de praktiska problem som enheterna står inför. Ledarna för varje or-ganisation, skola eller arméförband måste göra likadant eftersom var och en av dessa har ett antal underordnade enheter. Detta är dessutom den metod med vilken ledare förbinder uppgifterna att leda och att lära. Ingen i ledande ställning är kompetent att ge allmän vägledning till samtliga enheter därest han inte drar konkret erfarenhet från särskilda individer och tilldragelser

i särskilda underordnade enheter. Denna metod måste främjas överallt så att ledan-de kadrer på alla nivåer lär sig att tillämpa den.

3. Erfarenheterna av 1942 års korri-geringsrörelse bevisar också att det för att lyckas med korrikeringen är väsentligt att i varje enhet under rörelsens fortgång bilda en ledande grupp bestående av ett litet antal aktiva med den ifrågavarande enhetens ledare som kärna samt att den-na ledande grupp intimt förenar sig med de massor som deltar i rörelsen. Hur aktiv denna ledande grupp än må vara, kom-mer dess aktivitet inte att bli något annat än en handfull människors fruktlösa be-mödanden därest den inte förbindes med massornas aktivitet. Om å andra sidan massorna ensamma är aktiva, utan en stark ledande grupp som på riktigt sätt organiserar deras aktivitet, kan aktivite-ten varken upprätthållas under längre tid, föras framåt i rätt riktning eller höjas till en hög nivå. I allmänhet är massorna al-lestädes sammansatta av tre grupper, de relativt aktiva, de som intar en mellan-ställning och de relativt efterblivna. Led-arna måste därför vara väl förfarna i att ena det lilla antalet aktiva element kring ledningen och måste lita till dem för att höja nivån hos mellangruppen och vin-na de efterblivna elementen. En ledande grupp som är verkligt enig och förbunden med massorna kan bildas endast så små-ningom under masskampens utveckling men inte isolerat från denna. Under en stor strids förlopp kan och bör den ledan-de gruppens sammansättning i de flesta fall inte förbli helt oförändrad under det inledande, det mellanliggande och det slutliga stadiet. De aktiva, som framträder under kampens gång, måste oavbrutet be-

fordras för att ersätta de av den ledande gruppens ursprungliga medlemmar som är underlägsna jämförda med dem eller har urartat. En grundorsak till att arbetet på många orter och i många organisationer inte kan drivas framåt är bristen på en ledande grupp som är enig, förbunden med massorna och ständigt hålls frisk. En skola med hundra människor kan förvisso inte drivas väl, om den inte har en ledande grupp bestående av flera personer, ett dussin eller flera, som bildats i överensstämmelse med de faktiska betingelserna (och inte fösts ihop artificiellt) och är sammansatt av de mest aktiva, rättrådiga och vakna bland lärarna, den övriga personalen och de studerande. I varje organisation, skola, arméförband, fabrik eller by, de må vara stora eller små, bör vi förverkliga den nionde av Stalins tolv betingelser för partiets bolsjevisering, den om upprättande av en ledande kärna. Kännetecknen på en sådan ledande grupp bör vara de fyra som Dimitrov räknade upp då han diskuterade kaderpolitiken – absolut hängivenhet för saken, kontakt med massorna, förmåga att självständigt orientera sig och iakttagande av disciplin. Såväl vid genomförandet av de centrala uppgifterna - krig, produktion, skolning (inklusive korrigering) – som vid kontrollen av arbetet, granskningen av kadrernas biografier och annan verksamhet, är det nödvändigt att tillämpa metoden att förbinda den ledande gruppen med massorna förutom metoden att förbinda den allmänna uppmaningen med särskild vägledning.

4. I allt vårt partis praktiska arbete måste formeln för all riktig ledning nödvändigtvis vara ”från massorna och till massorna”. Detta innebär: ta massornas idéer (spridda och osystematiska idéer)

och koncentrera dem (förvandla dem genom studier till koncentrerade och systematiska idéer), gå sedan till massorna och propagera och förklara dessa idéer intill dess att massorna omfattar dem som sina egna, håller fast vid dem, omsätter dem i handling och prövar dessa idéers riktighet i dessa handlingar. Koncentrera sedan på nytt idéer från massorna och gå på nytt ut till massorna så att de håller fast vid idéerna och genomför dem. Och så vidare om och om igen i en oändlig spiral varvid idéerna blir riktigare, mera levande och rikare varje gång. Detta är den marxistiska kunskapsteorin.

5. Uppfattningen om det riktiga förhållandet mellan den ledande gruppen och massorna i en organisation eller i en kamp, uppfattningen att den riktiga idén om ledning en kan vara endast ”från massorna och till massorna” och uppfattningen att den allmänna uppmaningen måste kombineras med särskild vägledning då ledningens idéer om sätts i praktiken - dessa uppfattningar måste propageras överallt under den pågående korrigeringskampanjen för att rätta de felaktiga synpunkterna bland våra kadrer i dessa frågor. Många kamrater ser inte betydelsen av eller är inte bra på att dra samman aktivisterna till att bilda en ledande kärna, och de ser inte vikten av eller är inte bra på att intimt förbinda denna ledande kärna med massorna och därför blir deras ledning byråkratisk och skild från massorna. Många kamrater inser inte vikten av eller är inte bra på att summera erfarenheterna av masstrider, men inbillar sig att de är klyftiga, tycker om att ge luft åt sina subjektiva idéer, och därför blir deras idéer tomma och opraktiska. Många kamrater nöjer sig med att ställa

en allmän uppmaning rörande en uppgift och ser inte betydelsen av eller är inte bra på att omedelbart fullfölja den med särskild och konkret vägledning, och därför stannar maningen på deras läppar eller på papperet eller i konferensrummet och deras ledning blir byråkratisk. I den pågående korrigeringsrörelsen måste vi rätta dessa fel och måste lära oss att använda metoderna att förena ledningen med massorna och förena det allmänna med det särskilda i våra studier, i kontrollen av arbetet och i granskningen av kadrernas biografier, och vi måste också tillämpa dessa metoder i allt vårt framtida arbete.

6. Ta massornas idéer och koncentrera dem, gå sedan till massorna, håll fast vid idéerna och genomför dem, för att på så sätt forma de riktiga idéerna om ledning - detta är den grundläggande metoden för ledningen. Medan man koncentrerar och håller fast vid idéerna, är det nödvändigt att använda metoden att förbinda den allmänna uppmaningen med särskild vägledning, och detta är en beståndsdel av grundmetoden. Formulera allmänna idéer (allmänna uppmaningar) på grundval av den särskilda vägledning som givits i ett antal fall, och pröva dem i många olika enheter (gör det inte endast själv utan säg också åt andra att göra det). Koncentrera sedan den nyvunna erfarenheten (summera den) och gör upp nya direktiv för vägledning av massorna i allmänhet. Kamrater bör göra detta i den pågående korrigeringsrörelsen och även i allt annat arbete. Allt efter som skickligheten häri ökar blir ledningen bättre.

7. Då en högre instans och dess avdelningar vidarebefordrar uppgifter för de underordnade enheterna (de må röra det revolutionära kriget, produktionen

eller utbildningen, korrigeringsrörelsen, kontrollen av arbetet eller undersökningen av kaderbiografierna, propagandarbete, organisationsarbete, spionbekämpning eller annat arbete) bör de i samtliga fall gå genom ledaren för ifrågavarande lägre organisation så att han kan få ta ansvaret. På detta sätt uppnår man såväl fördelning av arbetet som enhetlig centraliserad ledning. En avdelning i en högre instans bör inte vända sig endast till sin motsvarighet på den lägre nivån (till exempel bör en högre avdelning som sysslar med organisation, propaganda eller spionbekämpning inte vända sig endast till sin motsvarande avdelning på lägre nivå) och lämna den person som har ledningen av hela den lägre organisationen (såsom sekreteraren, ordföranden, direktören eller skolrektorn) i okunnighet eller utan ansvar. Såväl den som har ledningen av hela organisationen som den som har ansvaret för den särskilda avdelningen bör informeras och båda ska ges ansvar. Denna centraliserade metod, som förbinder arbetsfördelning med enhetlig ledning, gör det möjligt att genom den person som har hela ansvaret mobilisera ett stort antal kadrer - ibland till och med en organisations hela personal - för att genomföra en särskild uppgift och på det sättet övervinna bristen på kadrer i enskilda avdelningar och att förvandla ett stort antal människor till aktiva kadrer i det arbete som ska utföras. Detta är också ett sätt att förbinda ledningen med massorna. Ta till exempel granskningen av kaderbiografierna. Om detta arbete utförs isolerat, om det sköts endast av några få människor i den organisationsavdelning som har hand om detta arbete, kan det förvisso inte bli väl utfört. Men om det

utförs genom den administrativa chefen för en viss organisation eller skola, som mobiliserar många av eller till och med hela sin personal och många av eller till och med alla sina studerande att delta i arbetet, samtidigt som de ledande medlemmarna av organisationsavdelningen i den högre instansen ger riktig vägledning och tillämpar principen att förbinda ledningen med massorna, kommer uppgiften att granska kaderbiografierna utan tvivel att bli tillfredsställande genomförd.

8. Man kan inte någonstades samtidigt ha flera centrala uppgifter. Vid varje tidpunkt kan det endast förekomma en central uppgift, kompletterad med andra uppgifter, som kommer i andra eller tredje hand. Följaktligen måste den person, som har det högsta ansvaret på orten, ta hänsyn till kampens historia och betingelser på platsen samt ställa de olika uppgifterna i deras rätta ordning. Han bör inte utan någon egen planering följa varje instruktion som kommer från de högre instanserna och därigenom skapa en mängd av "centrala uppgifter" och ett tillstånd av förvirring och oordning. Inte heller bör en högre organisation tilldela en lägre organisation en mängd uppgifter samtidigt, utan att ange deras relativa betydelse och vikt och vilken som är den centrala uppgiften, ty detta kommer att leda till förvirring i de åtgärder de lägre organisationerna har att vidta i sitt arbete och sålunda kommer inga bestämda resultat att uppnås. En del av ledningens konst är att i ljuset av de historiska betingelserna och de förhandenvarande omständigheterna ta hela läget med i beräkningen och i överensstämmelse därmed på varje plats, planera och fatta ett riktigt beslut om var tyngdpunkten i arbetet ska förläggas och

om turordningen i arbetet under varje period, orubbligt genomföra beslutet och försäkra sig om att bestämda resultat uppnås. Detta är också ett problem om metoden för ledning, och man måste noga se till att lösa det vid tillämpningen av principerna att förena ledningen med massorna och det allmänna med det särskilda.

9. Detaljer rörande metoderna för ledningen har inte behandlats här. Förhoppningen är att kamraterna på alla orter själva ska utföra en del hårt tankearbete och ge fritt spel åt sin egen skaparförmåga på grundval av de här framlagda principerna. Ju hårdare kampen är, desto nödvändigare är det för kommunister att intimt förbinda sin ledning med de stora massornas krav och att intimt förbinda allmänna uppmaningar med särskild vägledning för att helt krossa de subjektiva och byråkratiska ledningsmetoderna. Alla ledande kamrater i vårt parti måste ständigt ställa de vetenskapliga marxistiska metoderna för ledningen emot de subjektiva, byråkratiska ledningsmetoderna och använda de förra till att övervinna de sistnämnda. Subjektiva människor och byråkrater förstår inte principerna för att förena ledningen med massorna och det allmänna med det särskilda; de hindrar i hög grad utvecklingen av partiets arbete. För att bekämpa subjektiva och byråkratiska ledningsmetoder måste vi både på djupet och på bredden främja vetenskapliga marxistiska ledningsmetoder.

Mao Zedong

Den 1 juni 1943

Vilka metoder använder revisionister för att ta makten i ett kommunistiskt parti?

GREGER BOGÅRDEN

(Denna text, ett slutord, ingick i ett häfte, ”Koncentrera riktiga idéer”, som aldrig publicerats offentligt tidigare och som bara spreds internt under partistriden inom SKP 1978 - 1980.)

Det är viktigt att lära från det förgångna. Det fördes en kamp mellan de två linjerna, den marxist-leninistiska och den modernt revisionistiska linjen, i stort sett vartenda kommunistiskt parti efter andra världskriget. I flera fall började partierna steg för steg urarta redan under världskriget, eller begick mycket svåra fel, ja, t.o.m. öppet förräderi mot befrielsekampen och revolutionen som det grekiska kommunistpartiet.

Det allvarligaste bakslaget inträffade med Sovjetunionens Kommunistiska Parti, där den modernt revisionistiska linjen, som leddes av Nikita Chrusjtjev, lyckades ta makten 1956, efter en hård kamp i tre års tid efter Stalins död. De flesta kommunistpartier följde patrull, ja, i själva verket understödde det revisionistiska maktövertagandet i SUKP. Några kommunistpartier, främst Kinas Kommunistiska Parti, stod fast vid den marxist-leninistiska linjen.

Förklaringen till att så många kommunistpartier föll offer för den moderna revisionismen är givetvis sammansatt. Det enda, som är intressant i detta samman-

hang, är deras metoder, deras inställning till den demokratiska centralismen och den öppna åsiktskampen.

Revisionisternas minsta gemensamma nämnare var att de var motståndare till den demokratiska centralismen och den öppna åsiktskampen, och att de i stället tillämpade byråkratisk centralism och använde organisatoriska åtgärder, fr.a. disciplinära åtgärder, för att lösa meningsmotsättningar. Graden på åtgärder berodde på graden av motstånd.

I SUKP rasade alltså striden mellan den marxist-leninistiska linjen och den modernt revisionistiska linjen i centralkommittén mellan 1953-1956 och avgjordes inte förrän på SUKP:s kongress 1956. Det är ett faktum att kampen böljade fram och tillbaka inom centralkommittén – vid ett läge hade t.o.m. Molotov, Malenkov och Kaganovitj uppnått majoritet i politbyrån (d.v.s. motsvarigheten till SKP:s verkställande utskott) och avsatte Chrusjtjov som generalsekreterare. Men Chrusjtjov ställde politbyrån åt sidan, inkallade själv ett möte i centralkommittén och de ledande spetsarna i armén och KGB såg till att de

Chrusjtjov-trogna ledamöterna i centralkommittén flögs till detta möte. De, som stödde den marxist-leninistiska linjen, som företrädades av Molotov m.fl., kunde inte räkna med samma service, och följaktligen lyckades Chrusjtjev vinna majoritet på detta centralkommittémöte. I stället blev nu Molotov, Malenkov och Kaganovitj avsatta och nu inleddes också utrensningarna av de partimedlemmar i SUKP, som höll fast vid den marxist-leninistiska linjen, vid Lenins och Stalins lära, på fullt allvar.

Det avgörande felet, som de ledande företrädarna för den marxist-leninistiska linjen, d.v.s. Molotov, Malenkov och Kaganovitj, gjorde, bestod i att de konsekvent höll motsättningarna inom centralkommittén, ja, t.o.m. i det läge, då de temporärt var i majoritet i politbyrån, i stället för att mobilisera partiets medlemmar i öppen kamp. Det är för sent att mobilisera medlemmarna i ett kommunistiskt parti, då revisionisterna redan tagit makten i ledning, strypt den inre partidebatten, d.v.s. möjligheten att korrigera den felaktiga linjen, och lyckats rensa samtliga de partimedlemmar som företräder en marxist-leninistisk linje. Detta betyder alltså att marxist-leninisterna måste ta upp den öppna kampen innan det kommunistiska partiet har blivit revisionistiskt. Annars är det för sent. Det var också detta Mao Tse-tung förstod; det var denna lärdom, som han drog av den negativa utvecklingen i Sovjetunionen och revisionismens maktövertagande och; det var därför som han utformade teorin om den stora proletära kulturrevolutionen för att förhindra revisionismens maktövertagande i Kina och själv ställde sig i ledningen för denna rörelse. Oavsett de sekundära

Nikita Chrusjtjov

fel – de må uppgå till 30, 40 procent – som begicks under kulturrevolutionen, så kan denna aldrig omvärderas så att huvudsidan blir negativ.

Det var också uppenbart att Molotov, Malenkov och Kaganovitj föll till föga, efter att de hade förlorat i centralkommittén, eftersom de överlevde och överlevde med reträttposter, och underordnade sig den modernt revisionistiska linjen.

Under andra världskriget begick det grekiska kommunistpartiet öppet förräderi gentemot det grekiska folket, släppte in den engelska armén, trots att nästan hela landet var befriat från nazisterna och såg sedan till att den grekiska motståndsrörelsen lade ner vapnen. Detta var endast möjligt genom att revisionisterna i ledningen utnyttjade illegaliteten och de onormala förhållanden, som rådde under andra världskriget, till att fullständigt av-

skaffa den inre partidemokratin, använda skrämelmetoder mot de tveksamma och steg för steg kapa den opposition, som växte fram mot den förda politiken, med disciplinära åtgärder.

I Sverige pågick samma kamp mellan den marxist-leninistiska och den modernt revisionistiska linjen i Sveriges Kommunistiska Parti mellan 1943–53, som ledde till att den ledande marxist-leninisten Set Persson isolerades både i centralkommittén och på 1953 års kongress. Det avgörande felet, som Set Persson begick, bestod i att han likaså inte i tid såg till att motsättningarna fördes ut till partiets medlemmar, så att de kunde mobiliseras. I stället höll han själv motsättningarna i det längsta inom centralkommittén, ja, faktiskt till dess att han var isolerad inom den. Ingen kan kämpa ensam, inte ens en ledare som Set Persson – omvänt kan inte flertalet, ens i ett kommunistiskt parti, kämpa utan ledning och ledare. Lenins ord, som riktades mot anarkister och ”vänster”kommunisterna som ansåg att massorna inte behövde ledare, är också tillämpliga på den inre partikampen i det kommunistiska partiet:

... inte en enda klass i historien har kommit till makten utan att frambringa sina politiska ledare, sina framstående representanter, som var i stånd att organisera en rörelse och leda denna. (citerat via Materiale til spørsmålet om Stalin, norsk utgåva, sid.14)

Eftersom medlemmarna i Sveriges Kommunistiska Parti inte på något sätt var mobiliserade i kampen mot den modernt revisionistiska linjen, så var det ingen tillfällighet att Set Persson också var helt

isolerad på 1953 års kongress. Endast ett kongressombud stödde honom och detta i frågan om Set Persson överhuvudtaget hade rätt att ha en särmening gentemot majoriteten i centralkommittén!

Den revisionistiska Hagberg-Linderoth-Lager-falangen tänkte heller aldrig ge Set Persson någon möjlighet att mobilisera partiets medlemmar för sin linje. Tvärtom planerades hans snara utslutning ur partiet och därför utträdde Set Persson frivilligt, hellre än att bli utsluten. De medlemmar i SKP, som krävde att Set Perssons kongresstal skulle publiceras, så att alla partimedlemmar kunde studera det, utslöts utan pardon. När Set Persson själv skickade ut sitt tal till en del partimedlemmar, uppmanade partiledningen grundorganisationerna att ”med harm” ta avstånd från detta handlings sätt. När inte detta hjälpte, så ”planterade” de revisionistiska ledarna Set Perssons kongresstal på de borgerliga och socialdemokratiska tidningarnas redaktionsbord och beskyllde sedan Set Persson för att denne skulle ha skickat sitt tal till pressen. Detta var ett gement trick, en gemen provokation, för att försöka avleda medlemmarnas uppmärksamhet från motsättningarna i sakfrågorna.

Det har aldrig varit så i historien att en riktig linje automatiskt segrar eller att den har segrat utan kamp. Tvärtom kan en riktig linje bara utvecklas i kamp mot felaktiga linjer.

Ingenting kan uppnås utan offer, ingenting är riskfritt och seger föregås ofta av temporära bakslag. I kampen för marxismen-leninismen Mao Tse-tungs tänkande inom Sveriges Kommunistiska Parti, i kampen för att försvara Sveriges Kommunistiska Partis andra kongress marx-

ist-leninistiska linje och för att förhindra att den nya partihögern likviderar Sveriges Kommunistiska Parti, så måste vissa principer hållas i minnet, så måste vissa teorier för den inre partikampen fullständigt vederläggas, eljest är en seger för den marxist-leninistiska linjen omöjlig inom Sveriges Kommunistiska Parti:

I. Princippolitiken är den enda riktiga politiken.

Kärnfrågan i kampen mot en modernt revisionistisk och likvidatorisk linje, som har majoritet i ledningen, är att hålla fast vid en marxist-leninistisk linje och våga kämpa, våga vinna. Chou En-lai gjorde en lysande sammanfattning av denna inställning på Kinas Kommunistiska Partis tionde nationalkongress 24–28 augusti 1973:

Vid många tillfällen i det förgångna doldes en strömning av en annan och när den stora vågen kom, följde flertalet med den, medan bara ett fåtal stod den emot ... Det krävs av oss att vi gör vårt bästa för att i tid urskilja och rätta till sådana tendenser. När en felaktig strömning kommer emot oss och höjer sig som en väldig våg, får vi inte heller frukta att bli isolerade. Vi måste våga gå mot strömmen och tappert trotsa den. Ordförande Mao har uttalat: **'Det är en marxist-leninistisk princip att gå emot strömmen.'** Ordförande Mao är ett exempel för oss och vår lärare, i det han har vågat gå mot strömmen och hålla fast vid den riktiga linjen i de tio striderna mellan två linjer inom partiet." (sid. 11, min fetstil)

Den kamp, som nu pågår inom Sveriges Kommunistiska Parti, är en barnlek jämfört med de strider, som kan stunda inom en inte alltför avlägsen framtid. Faran för ett tredje världskrig växer oavbrutet. Om Sverige angrips av den sovjetiska supermakten, så förutsätter ett långvarigt och utdraget motstånd, utvecklandet av ett folkkrig, att det kommunistiska partiets medlemmar vågar gå i spetsen för kampen och vågar kämpa med livet som insats.

Vad riskerar en partimedlem idag, om han för en principfast kamp mot likvidatorerna? På sin höjd förlust av partimedlemskapet. Men att förlora partimedlemskapet är ingenting slutgiltigt. Det är inte att likna vid förlusten av livhanken utan snarare vid en förkylning. Förkylningar brukar gå över. Om likvidatorerna utesluter tillräckligt många partimedlemmar, så att oppositionen inte skulle ha några som helst möjligheter att segra på partiets tredje kongress, så kommer detta att vändas till sin motsats. Då tvingas oppositionen återbilda det kommunistiska partiet.

Om man inte själv för en klar politik från första början, så kan det omöjligt spridas och uppnås klarhet i partiet som helhet. Därför måste man göra upp med "teorier" i stil med att man inte skall "stöta sig med mellangruppen". Denna "teori" utgår från kortsiktiga beräkningar och föreställningen att man i den inre partikampen alltid måste sträva efter majoritet i varje givet läge. För att vinna en slutgiltig seger i den inre partikampen, så måste man emellertid utgå från en korrekt princippolitik från första stund och alltid dra en skarp skiljelinje gentemot opportunisterna. Det är omöjligt att dagtinga med en riktig princippolitik och göra eftergifter

och kompromisser med likvidatorer i fråga om princippolitiken. En dylik ”medelvägens” linje leder alltid till nederlag, eller som Stalin skriver:

Saken är den att motsättningarna kan övervinnas endast genom kamp för de och de principerna, för de och de målen och för de och de metoderna i kampen, vilken leder till målet. Man kan och bör gå med på alla slags överenskommelser med de oliktankande inom partiet då det gäller dagspolitiska frågor, frågor av rent praktisk natur. Men om dessa frågor är förknippade med principiella meningsskiljaktigheter är ingen överenskommelse, ingen ”medelväg” i stånd att rädda saken. Det finns inte och kan inte finnas någon ”medelväg” i frågor av principiell natur. Antingen de ena eller de andra principerna måste läggas till grund för partiets arbete. ”Medelvägen” i principfrågor är en ”väg” till hjärnornas mörkläggning, en ”väg” till meningsskiljaktigheternas utsuddande, en ”väg” till partiets ideologiska urartning, en ”väg” till partiets ideologiska död. (J. V. Stalin i Än en gång om den socialdemokratiska avvikelserna i vårt parti -FFLPFS Moskva 1955, sid. 6)

2. ”Majoriteten har alltid rätt!” är en revisionistisk linje.

Den demokratiska centralismen innebär att förena största möjliga demokrati inom partiet med ett strikt enhetligt handlande utåt. En ”järnhård disciplin”, för att tala med Stalin, kan endast vara medveten. Denna uppfattning har bäst formulerats av Mao Tse-tung:

Vad menas med centralism? **För det första måste det finnas en koncentration av riktiga idéer.** Enighet i förståelse, i politik, plan, ledning och handling nås på basis av en koncentration av riktiga idéer. Detta är enighet genom centralism. Men om alla som det angår fortfarande inte är klara över problemen, om deras åsikter fortfarande inte är uttalade eller deras ilska fortfarande inte är ventilerad, hur kan man då uppnå denna enighet genom centralism? Utan demokrati är det omöjligt att summera erfarenheterna på ett riktigt sätt. Utan demokrati, utan idéer som kommer från massorna, är det omöjligt att förvärva bra linjer, principer, politiska riktlinjer eller metoder.”(citerat från Marxistiskt Forum nr 6/78)

Men, om majoriteten i ledningen – eller majoriteten över huvudtaget i partiet – inte respekterar partidemokratin eller partiets stadgar, utan sätter sig över dessa, inför steg för steg en byråkratisk centralism, maximalt försvarar en öppen åsiktskamp och kränker medlemmarnas och minoritetens rättigheter, har man då rätt att sätta sig över dessa majoritetsbeslut?

Den logik, som hävdar att en majoritet i det kommunistiska partiets ledning kan sätta sig över partiets stadgar, urholka partidemokratin bäst den vill och kränka minoritetens rättigheter i ledningen liksom medlemmarnas rättigheter i partiet överhuvudtaget, men att minoriteten i ledningen och partiets medlemmar inte kan sätta sig över dessa beslut trots att partidemokratin åsidosätts, partiets stadgar inte tillämpas samt att minoritetens

och medlemmarnas kränks, är rakt igenom revisionistisk.

Denna logik betyder att när väl opportunisterna har kommit i majoritet i det kommunistiska partiets ledning, så kan de göra exakt vad som helst. Minoriteten i ledningen och partiets medlemmar skall underordna sig dessa majoritetsbeslut till varje pris – det spelar ingen roll vad som än beslutas. Om SKP:s medlemmar skall gå i ”Strömmen”, så skall de gå ner i ”Strömmen”.

En opportunistisk majoritet i det kommunistiska partiets ledning skall således i kraft av sin majoritet kunna sätta partidemokratien ur spel, i praktiken upphäva stadgarna och kränka minoritetens och medlemmarnas rättigheter, som emellertid lugnt skall foga sig i detta. Detta är en bekväm logik för revisionister. Faktum är att det är politiskt självmord för marxist-leninister att acceptera eller i praktiken underordna sig denna logik.

Det är riktigt och nödvändigt att ta upp kampen från första stund mot en partifientlig strömning, som angriper den demokratiska centralismens grundval och omöjliggör en öppen åsiktskamp. Det är en principfråga att kampen måste resas – den exakta tidpunkten, det exakta läget är däremot en lämplighetsfråga, en taktisk fråga. Om det inte förs en beslutsam kamp emot en framväxande byråkratisk centralism, så kommer det kommunistiska partiet att likvideras, eftersom den byråkratiska centralismen är ett medel, en hävstång, för en i övrigt revisionistisk politik. Hellre då:

Men partiet kan ändå komma att sprängas, om partiledningen diktatoriskt söker att hålla medlemmarna i en

blind partidisciplin, för att med hjälp av denna föra partiet på avvägar. Då kommer förr eller senare den splittning i åsikter, som redan råder i partiet, att övergå till en sådan situation, om vilken Lenin skrev att *”sprängning är likväl bättre än förvirring, som hindrar partiets ideologiska som teoretiska och revolutionära tillväxt och mognande och dess eniga, verkligt organiserade, verkligt praktiska arbete, som förbereder proletariats diktatur.”* (Set Persson i Vem utnyttjar fiendepressen?, min kursiv)

3. Det är rätt att organisera det kommunistiska partiets medlemmar till försvar för den marxist-leninistiska linjen – det är endast likvidatorerna som fraktionerar.

I ett läge, då det kommunistiska partiets existens är hotat, då partidemokratien har undergrävts, stadgarna sätts ur spel och minoritetens, eller medlemmarnas, rättigheter kränks, så måste marxist-leninisterna organisera försvaret av den marxist-leninistiska linjen. Då är det inte längre möjligt att vända andra kinden till. Det är detsamma som att passivt avvakta ett nederlag.

Vilken är marxist-leninisternas plattform? Den är att försvara marxism-leninismen Mao Tse-tungs tänkande och andra kongressens linje. Andra kongressens linje är Sveriges Kommunistiska Partis linje, den gällande partilinjen. Marxist-leninisterna i Sveriges Kommunistiska Parti har aldrig försökt dölja att detta är deras plattform. De har hela tiden kämpat öppet för sin linje, men likvidatorerna har alltsedan januari 1978 maximalt försökt

försvara att de marxist-leninistiska ståndpunkterna skall komma alla partimedlemmar till del.

Det är den nya partihögern, som är de verkliga fraktionisterna. De har upprättat en likvidatorisk plattform, som strider emot andra kongressens linje, och tog makten i partistyrelsen januari 1978 – inte genom att öppet mobilisera medlemmarna för sin linje – utan genom fraktionsmakeri, koteriverksamhet och ränksmideri, kort sagt genom en kupp. Deras ledande företrädare har bedrivit fraktionsverksamhet alltsedan andra kongressen, fört ut interna motsättningar utanför partiet och samordnat sin fraktionella verksamhet med utanförstående, icke-partimedlemmar.

I dag har de inga som helst skrupler när det gäller att vinna tillbaka anhängare till Bo Gustafssons/Sture Rings modernt revisionistiska falang. Faktum är att den nya partihögern uppträder som en regelrätt fraktion mot Sveriges Kommunistiska Parti i och med att den upprättat en likvidatorisk plattform, attackerat den demokratiska centralismens grundval och den öppna åsiktskampen.

Försvar för andra kongressens linje, försvar för parti demokratin och den öppna åsiktskampen, kan därför aldrig betecknas som fraktionsmakeri. Det är lika rättmätigt och hedervärdigt som att modigt och beslutsamt kämpa mot utländska ockupanter, som härtagit Sverige, som naturligtvis kommer att illegalisera all motståndskamp.

Därför är det omöjligt att föra kampen på likvidatorernas villkor – därför är det omöjligt att ens föra en diskussion på likvidatorernas villkor.

Det är rätt att försvara marxismen-le-

nismen Mao Tse tungs tänkande och SKP:s andra kongress marxist-leninistiska huvudlinje, partidemokratin och den öppna åsiktskampen – det är fel att tillåta den nya partihögern upprätta en likvidatorisk plattform och uppträda som en fraktion gentemot hela partiet.

Greger Bogården

Den kapitalistiska krisen och coronapandemin

RICKARD B. TURESSON

Vilket är förhållandet mellan coronapandemin och krisen i den kapitalistiska världsekonomin? Vad är hönan och vad är ägget?

Redan innan coronaviruset dök upp i Kina, hade den ekonomiska tillväxtakten minskat i såväl de ledande kapitalistiska ekonomierna som de s.k. utvecklingsekonomierna i den globala Syd. Coronapandemin är en yttre faktor, som verkar genom den kapitalistiska världsekonomin, de inre förhållandena. Coronapandemin har skärpt och fördjupat den kapitalistiska krisen.

Vad är en yttre faktor?

”Utesluter den materialistiska dialektiken yttre orsaker? Nej, inte alls. Den anser att yttre orsaker är förändringens betingelser och inre orsaker är föränd-

ringens grundval och att yttre orsaker blir verksamma genom inre orsaker... Det är genom de inre orsakerna som de yttre orsakerna verkar.” (Mao Zedong)¹

Pandemier har uppstått genom mänsklighetens historia oberoende av produktionssätt, eftersom pandemier ytterst är betingade av människans förhållande till naturen, såväl domesticerade djur som vilda. Maoister är historiska materialister och lär av historien. Poängen är att det är ytterst svårt att förhindra ett konkret pandemiutbrott, vilket historien utvisat. Det finns arkeologiska bevis på att det inträffade en pandemi i Sverige 3000 år före vår

¹ ”Mao Zedong om filosofiska frågor”, Oktoberförlaget 2016, sid.47.

tideräknings början (f.v.t). Dessa pandemier är antingen sjukdomar som är virusbaserade eller bakteriebaserade (digerdöden). Många virusbaserade sjukdomar hänger ihop med jordbrukets uppkomst i Eurasien fr.o.m.11 000 f.v.t. och är husdjursrelaterade (smittkoppor, mässling och influensa). När européerna koloniserade den amerikanska kontinenten efter 1492 tog de med sig dessa sjukdomar, som ursprungsbefolkningen saknade immunitet emot. Mellan 60 och 90 procent av ursprungsbefolkningen slogs ut.

Kända pandemier genom historien är den justianska pesten på 540-talet (som återkom vid flera tillfällen) med 25 – 100 miljoner döda, digerdöden 1331 – 1351 med uppemot 200 miljoner döda, spanska sjukan 1918 – 1920 med 50 – 100 miljoner döda och svininfluensan 2009 – 2010 med en halv miljon döda.

Pandemier slår mot alla

Dessa pandemier slår mot alla och känner inga klass- eller etniska gränser. Först i samband med digerdöden började vissa karantänåtgärder tillämpas i Europa, men de tillämpades aldrig konsekvent; därav den mycket stora andel av befolkningen som dog i Europa, runt en tredjedel. Först mot slutet av 1700-talet utvecklades det första smittkoppsvaccinet och först mot slutet av 1800-talet upptäcktes vad virus är.

Fortfarande är situationen sådan, trots den medicinska vetenskapens utveckling, att när ett nytt virus dyker upp, är de enda möjliga motåtgärderna inledningsvis karantän och social distansering. Först efter en tid kan masstestning genomföras (vilket förutsätter att virusets genom har kartlagts) och ett nytt vaccin tas fram och

s.k. flockimmunitet utvecklas, d.v.s. när tillräckligt många som insjuknat blivit friska. Oavsett samhällssystem måste regeringar alltid inleda motåtgärderna med karantän och social distansering. Samtidigt är det inte skrivet i stjärnorna hur långtgående karantänåtgärderna ska vara; det är en bedömningsfråga.

Men pandemier slår hårdast mot vissa

Historisk erfarenhet säger också att pandemier hårdast drabbar de fattiga, underklassen, de redan sjuka (i andra sjukdomar), de svaga och undernärda och äldre. Spanska sjukan tycks dock ha slagit hårdast mot de unga. Coronapandemin kommer att slå hårdast mot arbetare och bönder i hela världen. Coronapandemin har redan slagit hårt i Kina, Sydkorea, Iran, Belgien, Italien, Spanien och USA, även om man tycks ha fått bukt med pandemin i Kina och Sydkorea. Varken imperialistiska länder eller neokoloniala länder är förskonade från coronaviruset. Länder som USA, som har ett ojämnt sjukvårdssystem och ett mycket bristfälligt socialt skyddsnet – många saknar sjukpenning – kommer att drabbas hårt. USA, som har fyra procent av världens befolkning, står för 33 procent av smittfallen (3/5 2020). Fattiga länder, exempelvis i Afrika, som har ett bristfälligt sjukvårdssystem och begränsade ekonomiska resurser kommer också att drabbas hårt.

Det första dösoffret i Stockholm var en svensk-somalisk kvinna, som enligt uppgift smittades av en läkare som hade kommit hem från en skidsemester i Alperna. Sex av de nitton första dödsfallen i Stockholm var svensk-somalier. Vissa gör en stor sak av att somalier är överrepre-

senterade i dödsfallsstatistiken i Stockholm på grund av deras förmodade bristande kunskaper i svenska, men glömmer att nämna att 973 svenska skidturister tog med sig smittan till Sverige från Italien/Österrike. Enligt DN (den 26/3) kom runt 130 av 959 smittfall i Stockholm från Järvaområdet, d.v.s. nästan 14 procent, medan Järvaområdet bara har 4 procent av Stockholms befolkning. Fattiga och nyanlända lever trångt i storstädernas förorter liksom nyanlända i bostadsbaracker.

Arbetarklassen i Sverige kommer att drabbas hårt av sjukdom, ekonomisk nedgång och arbetslöshet. Arbetare kan inte ”jobba hemma” i samma utsträckning som tjänstemän utan förväntas ta sig till arbetet i överfylld kollektivtrafik. Sjukvårdspersonal tvingas arbeta med smittade utan riktig sjukvårdsutrustning. Vi vet från Italien att dödstalen bland sjukvårdspersonal har varit höga. I Sverige är dödsfall på äldreboendena överrepresenterade, vilket förmodligen till stor del beror på att vårdpersonal tvingats arbeta med undermålig skyddsutrustning eller ingen alls. De allra fattigaste delarna av arbetarklassen, ”gig-arbetare”, tillfälligt anställda och vikarier ställs nu utan försörjning på löpande band och de flesta av dem saknar skyddsnet. Arbetslösheten i industrin kommer att öka drastiskt på grund av de globala leveranskedjorna har kollapsat.

Hur farligt är coronaviruset?

För det första finns det ingen facit ännu,

2 <https://www.worldometers.info/coronavirus/>

3 <https://en.wikipedia.org/wiki/Slum>

4 <https://www.worldhunger.org/world-hunger-and-poverty-facts-and-statistics/#hunger-number>

5 <https://www.folkhalsomyndigheten.se/smittskydd-beredskap/utbrott/aktuella-utbrott/covid-19/aktuellt-epidemiologiskt-lage/>

6 <https://www.worldometers.info/coronavirus/>

7 <https://illvet.se/medicin/sjukdomar/5-saker-du-bor-veta-om-coronaviruset>

eftersom coronapandemin definitivt inte över i världsmåttstock. När detta skrives (3/5 2020) har det inträffat 3 507 789 fall, varvid 245 354 människor avlidit.² Risken är mycket stor att coronapandemin kommer att slå mycket hårt i Asien (förutom i Kina, Sydkorea och Iran där den redan grasserat), Afrika och Latinamerika. Detta beror på en kombination av faktorer: ren fattigdom, trångboddhet (nästan 900 miljoner människor lever i slum)³, drygt 800 miljoner är undernärda⁴, undermåliga sjukvårds- och hälsosystem och inkompetenta och korrupta regeringar. Den enda fördel som fattiga länder har är en fördelaktig ålderspyramid, d.v.s. hög andel unga. Det vanligaste misstaget i de länder på norra halvklotet som redan drabbats av pandemin, är att myndigheterna har underskattat covid-19:s snabba spridning. Redan har 22 317 personer⁵ smittats i Sverige och 2 679 personer dött (3/5 2020).

De länder (vissa ministater har utelämnats) som hittills (3/5) är hårdast drabbade (i fråga om antal dödsfall per miljon invånare) är: Belgien 677, Spanien 540, Italien 478, Storbritannien 414 ... Sverige och USA har 265 respektive 205 dödsfall.⁶

För det andra är covid-19 enligt de flesta epidemiologer och smittskyddsläkare mera smittsamt än vanligt influensavirus.⁷ Enligt WHO är den genomsnittliga dödsfallsrisken vid smitta 3,6 procent. Redan vid 60 års ålder ökar risken:

60 - 69 år	3,6 %
70 - 79	8 %
80 +	14,8 %

Risken förhöjs vid underliggande sjukdomar:

Hjärt- och kärlsjukdom	10,5 %
Diabetes	7,3 %

I Sverige är äldre, särskilt från äldreboenden, och vissa invandrargrupper överrepresenterade i dödsfallsstatistiken. I USA är bl.a. afroamerikaner överrepresenterade.

Slutligen: Det går inte att jämföra äpplen med päron; det går inte att jämföra icke-jämförbara storheter med varandra och därigenom ställa den ena dödsfallsorsaken mot den andra och på det sättet bagatellisera den ena. Michael Roberts refererar i artikeln "Liv eller försörjning"⁸ redovisade dödsfallsorsaker globalt mellan den 1 januari 2020 och den 25 mars 2020:

Coronoavirus 21 297, säsongsinfluensan 113 034, malaria 228 095, självmord 249 904, trafikolyckor 313 903, HIV/AIDS 390 903, alkohol 581 599, rökning 1 1672 481, cancer 1 909 804, hunger 2382 324 och 9 913 702 aborter.

De 21 297 dödsfallen på grund av coronaviruset och de 9 913702 aborterna är helt enkelt inte jämförbara. Detsamma gäller självmord (självförvållade), trafikolyckor, alkohol, och rökning, som ingendera är resultat av någon smitta. Men ta hunger. Hunger smittar heller inte. Hunger förekommer främst i länder som är mycket fattiga och som utmärks av ex-

trema förmögenhets- och inkomstskillnader, en hög Gini-koefficient, nästan alltid ett arv från ett kolonialt förflutet. Undernäring till följd av hunger är däremot en riskfaktor, eftersom det leder till att immunförsvaret försämras och mottagligheten för coronaviruset ökar. Hunger går bara att utrota genom politiska åtgärder och ekonomisk utveckling; hjälpsändningar angriper bara symptomen. Det säkraste sättet för att genomföra en grundläggande förändring i dessa länder är att folken i dessa genomför nydemokratiska och socialistiska revolutioner, och uppriktar ett socialistiskt samhällssystem som prioriterar folkens behov framför profitmaximering. Men denna kamp kan ta mycket lång tid. Däremot går det att jämföra coronaviruset med säsonginfluensan, malaria och HIV/AIDS. Coronaviruset är alltså mer smittsamt än säsonginfluensen; malaria och HIV/AIDS är emellertid delvis behandlingsbara. Men de som bär på sviterna av såväl malaria och HIV/AIDS är säkerligen mindre motståndskraftiga mot coronaviruset än friska människor.

Är krisen påhittad?

Företrädare på den yttersta högerkanten och s.k. anti-globalister har ihärdigt drivit tesen att coronapandemin är påhittad och t.o.m. att själva viruset är medvetet skapat. Kom ihåg att Donald Trump inledningsvis förnekade att coronapandemin var farlig, innan ett börsras på Wall Street tvingade honom att ändra sig. Pingstvännen i Brasilien menade att propagandan kring coronaviruset var Satans taktik att sprida rädsla. Brasiliens president Bolsonaro uppmanade lokala myndigheter att sluta sprida "hysteri" kring coronapande-

⁸ <http://nyarbetartidningen.blogggratis.se/2020/04/10/11663281-liv-eller-forsorjning/>

min. Turkmenistans regering förbjöd användningen av ordet "corona" för att det inte skulle sprida skräck.⁹

Kapitalismen präglas av återkommande kriser; den senaste skedde 2008 – 2009. Men man måste skilja mellan den kapitalistiska tilläggnelsen och den alltmer församhälleligade produktionen, som är kapitalismens grundläggande och inneboende motsättning – och konkreta krisutbrott. Det är inte kapitalismen som har skapat den konkreta pandemin, eftersom den beror på människans förhållande till naturen. Däremot är det det kapitalistiska världssystemet, i vilket alla länder i världen numera mer eller mindre (något enstaka statskapitalistiskt land är inte helt och hållet indraget¹⁰) ingår, som måste hantera den uppkomna pandemin.

Som den marxistiske ekonomen Michael Roberts har påpekat, hade det inletts en recession i världsekonomin redan i slutet av 2019 innan coronapandemins uppkomst. Coronapandemin har förstärkt denna recession. Han skrev också den 24/3:

“Enligt beräkningar från AFP (en nyhetsbyrå – min anm.) lever nu runt 1,7 miljarder människor runtom i världen under någon form av nedstängning som ett resultat av coronaviruset. Det är nästan en fjärdedel av världens befolkning. Världsekonomin har aldrig sett något liknande.

Nästan alla ekonomiska förutsägelser för den globala BNP:n för 2020 anger en minskning med 1–3 %, lika

allvarligt om inte värre än den stora recessionen 2008–2009. Och förutsägelser för det kvartal som slutar denna vecka och nästkommande kvartal anger en minskning jämfört med föregående år med allt mellan 20 och 50 %!”¹¹

Varför slår coronapandemin så hårt mot kapitalismen?

För det första beror det på att i princip hela världen har blivit kapitalistisk och underkastad den kapitalistiska ekonomins lagar. Den globala ekonomin har blivit alltmera sammanvävd alltsedan särskilt 1980-talet. Mycket av den globala tillverkningsindustrin har förlagts till länder med de lägsta lönerna, varvid det har uppstått långa leveranskedjor, som också ska ske ”just-in-time”. Om Volvo i Sverige får problem med sina importerade insatsvaror, så kan företaget inte längre bygga lastbilar utan måste i stället permittera arbetarna. Kina, där pandemin startade, är världens verkstad och har kontakter med hela världen. De fysiska förbindelserna mellan länderna i världen har blivit allt tätare på grund av flygets utveckling, som också lett till massturism. De fåtalet kubanska smittfallen är alla relaterade till turismen. I princip är en smittbärare av covid-19 bara en flygresor eller ett kryssningsfartyg bort.

För det andra måste man ha klart för sig att sjukvårdssystemen i världen är underdimensionerade. Det gäller t.o.m. de rika imperialistiska länderna. De senaste 30 åren har det offentliga sjukvårdssystemet i Europa bantats ner och pri-

⁹ <https://www.svt.se/nyheter/utrikes/i-turkmenistan-ar-sjalva-ordet-corona-forbjudet>

¹⁰ Nord-Korea har ännu inte rapporterat några smittfall. Om det överensstämmer med det verkliga tillståndet, är en helt annan fråga

¹¹ <https://thenextrecession.wordpress.com/2020/03/24/lockdown/>

vatiserats. I USA har det dominerande privata sjukvårdssystemet skurit ner på tjänsterna i syfte att maximera profiten. Sjukvårdsplatserna reducerades med nästan 40 procent i USA mellan 1981 och 1999.¹² Sverige hade år 1993 tillgång till 4 300 intensivvårdsplatser med respirator. Bara 574 av dessa platser återstod 2018.

Men frågan är om inte pandemin kommer att drabba de fattiga länderna, framför allt i Asien, Afrika och Latinamerika, värst på grund av bristfälliga sjukvårdssystem. Malaria, en delvis behandlingsbar sjukdom, orsakade 438 000 dödsfall 2018 (80 procent söder om Sahara) beroende på brist på finansiella och hälsoresurser för att behandla dessa patienter.¹³ Genom historien har pandemier också slagit olika i olika världsdelar. Det är en sak att de äldre, 60 år +, hittills har drabbats hårdast av coronaviruset; det är inte säkert att detta mönster upprepas i hela världen. Mike Davis påpekar angående spanska sjukan:

”Men den spanska sjukan hade en annan profil i fattigare länder. Det inses sällan att en stor del av den globala dödligheten inträffade i Punjab, Bombay och andra delar av västra Indien, där spannmålsexport till Storbritannien och brutala rekvisitioner sammanföll med en omfattande torka. Den uppkomna matbristen drev massor av fattiga människor till svältranden. De blev offer för en olycklig synergi mellan såväl undernäring – som försvagade

deras immunförsvar mot infektioner och producerade hejdlöst med bakterier – som viral lunginflammation.”¹⁴

I Sverige tillkommer det faktum att beredskapslagren började avvecklas efter EU-inträdet 1995 och fram till 2002 – i motsats till Finland. Det betydde att massor av sjukvårdsutrustning makulerades, exempelvis kasserades alla respiratorer.

För det tredje varierar förmågan att bekämpa coronaviruset från land till land, från regering till regering. Vissa regeringar har tagits på sängen eller helt enkelt underskattat faran (Kina, Sydkorea, Iran, Italien, Spanien och USA). Andra länder har stora brister i sina sjukvårdssystem, brist på intensivvårdsplatser, brist på nödvändig skyddsutrustning, testutrustning och respiratorer.¹⁵ Vissa länder har tillämpat karantänåtgärder för sent. Några länder som Kina, Sydkorea och Japan tycks ha bromsat smittspridningen. Däremot grasserar coronapandemin fortfarande för fullt i Italien och Spanien och har nyligen inletts i USA, som i skrivande stund har flest smittfall i världen. Det tycks som om det behövs en kombination av karantänåtgärder, social distansering och masstestning (som inte sker i Sverige) för att stävja smittspridningen. Tyskland har relativt sett färre dödsfall per 100 000 invånare än Sverige, vilket sägs bero på masstestning. De övriga nordiska länderna har också färre dödsfall per 100 000 invånare än Sverige; de har samt-

12 Se ovanstående artikel

13 Malaria är en endemisk parasitsjukdom, som sprids av myggor och förekommer i subtropiska och tropiska delar av världen. Hittills har det misslyckats med att ta fram ett effektivt vaccin, även om det förekommer långt gångna testprojekt. Sjukdomen är delvis behandlingsbar.

14 <https://inthesetimes.com/article/22394/coronavirus-crisis-capitalism-covid-19-monster-mike-davis>

15 Malawi lär ha fem respiratorer när detta skrives

liga gått längre och snabbare i fråga om nedstängning än Sverige. Det land i världen som genomfört den mest omfattande masstestningen i förhållande till befolkningmängden hittills är Island.

Lekmän, inklusive undertecknad, kan dock inte yttra sig tvärsäkert om hur coronapandemin ska bekämpas. De som besitter sakkunskapen är epidemiologer och smittskyddsläkare.

Slutligen – coronaepidemin illustrerar kapitalismens inneboende svagheter på grund av den bygger på profitmaximering framför att tillfredsställa det arbetande folkets behov, att den är liktydig med produktionsanarki framför planerad produktion och att kapitalismen systematiskt genererar klasskillnader med två poler som står i ett grundläggande antagonistiskt förhållande mot varandra. Om allt fler inser detta, så har det kommit något gott av coronapandemin.

Det omöjliga valet

Världskapitalismen står nämligen inför ett omöjligt val – och idag måste vi tala om ett världskapitalistiskt system, i vilket alla länder mer eller mindre ingår. Nordkorea och Cuba befinner sig i och för sig delvis i utkanten. Världskapitalismen representeras självklart av fysiska företrädare, i form av klasser, främst finanskapitalet. Antingen låter regeringarna coronapandemin grassera okontrollerat eller så genomför de olika regeringarna olika skyddsåtgärder för att förhindra smittspridningen.

Vad skulle ha hänt om man hade låtit coronapandemin löpa amok? Michael

Roberts skriver:

”Men viruset är inte över än. Hittills tyder allt på att dödligheten är minst 1 procent, tio gånger dödligare än den årliga influensan; och mycket mer smittsam. Så om COVID-19 inte hölls tillbaka, skulle det så småningom drabba upp till 70 procent av befolkningen innan ’flockimmunitet’ skulle vara tillräckligt för att viruset skulle avta. Det innebär minst 50 miljoner dödsfall! Den årliga dödligheten skulle fördubblas i de flesta länder.”¹⁶

Hittills har nästan alla länder i världen valt linjen att försöka hålla tillbaka spridningen av COVID-19, vissa med eftersläpning och med mycket negativa konsekvenser för befolkningen. Till och med Turkmenistans regering har vidtagit skyddsåtgärder, bl.a. genom att omdirigera flygtrafiken till landet. Det land som förmodligen gått längst i fråga om skyddsåtgärder är Nordkorea¹⁷, som också påstår sig inte ha ett enda dödsfall. Nordkorea stängde mycket tidigt sina gränser, satte turister i långvarig karantän, stoppade flygtrafiken, införde inhemska reserestriktioner, evakuerade diplomater till Vladivostok i Ryssland och desinfekterade t.o.m. importerat gods. Den nordkoreanska nedstängningspolitiken hade dock direkta konsekvenser för handeln med Kina under januari-februari 2020, varvid den föll till samma nivå som Kinas handel med Malta.¹⁸ Nedstängningspolitiken är självfallet fråga om ren självbevaringsdrift; inte

16 <http://nyarbetartidningen.bloggagratis.se/2020/04/10/11663281-liv-eller-forsorjning/>

17 https://en.wikipedia.org/wiki/2020_coronavirus_pandemic_in_North_Korea

18 Handeln mellan Kina och Nordkorea föll med 24 procent januari-februari 2020 jämfört med motsvarande period i fjol enligt den kinesiska tullen. Kinas export till Nordkorea föll till \$198 miljoner och

ens de mest reaktionära regimerna vågar helt släppa loss coronaviruset. Världen är betydligt mer sammanvävd än under spanska sjukan 1917 – 1918.

Det finns dock krafter inom det internationella finanskapitalet, som verkar för att produktion och handel ska komma igång så fort som möjligt alldeles oavsett om smittspridningen fortgår eller inte. Det finns självfallet också de på den yttersta högerkanten, neo-malthusianer och socialdarwinister, som inte tycker att det spelar någon roll om improduktiva äldre och kroniskt sjuka stryker med.

Men i och med att nästan alla länder genomför denna nedstängningspolitik, får det ofelbart konsekvenser för den kapitalistiska världsekonomin, som redan befann sig i en inledande recession. Nedstängningspolitiken leder till minskad produktion, minskad handel, minskade varutransporter, minskad samfärdsel och minskad ekonomisk tillväxt i världsmåttstock.

Det troliga är vi står inför den djupaste recessionen sedan andra världskriget. 2020 kommer att bli det första året efter andra världskriget, då den globala tillväxten minskar. Michael Roberts skriver:

”JP Morgan-ekonomerna räknar med att pandemin kan kosta världen minst 5,5 biljoner dollar i förlorad produktion under de kommande två åren, mer än Japans årliga produktion. Och denna skulle försvinna för alltid. Det är nästan 8 procent av BNP till slutet av nästa år. Kostnaden för enbart utvecklade

ekonomier kommer att likna den i recessionen 2008–2009 och 1974–1975. Även med enastående nivåer av monetär och skattemässig stimulans kommer troligtvis BNP tillbaka till sin normala trend före krisen först 2022.

Bank for International Settlements¹⁹ har varnat för att icke-samordnade nationella ansträngningar kan leda till en andra våg av fall, ett skräckscenari som skulle leda till att USA:s BNP hamnade nära 12 procent under dess pre-virusnivå i slutet av 2020. Det är mycket sämre än under den stora recessionen 2008-9.”²⁰

Det kommer alltså enligt denna prognos att ta minst två år för världskapitalismen att ta sig ur denna recession.

Arbetarklassen ska gå skadelös ur krisen

Detta måste vara kommunisternas utgångspunkt. Coronapandemin kommer att leda till att krisen i den kapitalistiska ekonomin i Sverige förvärras. Recessionen är redan ett faktum. Permitteringarna och varslen är omfattande. I nuläget är det bara möjligt att göra olika prognoser, mer eller mindre korrekta. Det talas redan om att den svenska kapitalistiska ekonomin kommer att krympa med 3 – 5 procent och arbetslösheten öka till 9 – 13 procent under 2020.

De som saknar stadigvarande arbete, de som saknar arbetslöshetsförsäkring, tillfälligt anställda för bemanningsföretag, ”gig”-arbetare, vikarier, svartjobbare,

dess import från Nordkorea sjönk med 74 procent till bara \$10 miljoner.<https://www.38north.org/2020/04/wbrown040820/>

¹⁹ Internationellt samarbetsorgan för 60 centralbanker

²⁰<https://thenextrecession.wordpress.com/2020/04/13/the-post-pandemic-slump/>

flyktingar och hemlösa kommer att drabbas värst.

Regeringen och dess samarbetspartner liksom Riksbanken prioriterar storföretagen med sina stödpaket; därefter småföretagarna och sist arbetarklassen. Kommunistiska Föreningen har därför ställt följande krav:

- A-kassa till alla!
- Skyddsutrustning till all personal i sjukvård och hemtjänst!
- Stoppa alla vräkningar!
- Töm alla bostadsbaracker – riktiga boenden för de nyanlända!
- Genomför masstestning av covid-19!²¹

Denna kravlista måste naturligtvis utvidgas i samma takt som vi får klart för oss vilka konsekvenser coronapandemin kommer att få på alla plan. Dessutom måste vi vara på vår vakt mot att de inskränkningar som har införts i Sverige vad gäller mötes- och församlingsfriheten på något sätt förlängs i onödan. Det finns redan tecken på att auktoritära regimer runtom i världen försöker utnyttja situationen.

Följ utvecklingen!

Kommunister utgår från tjäna folket-inställningen; därför har vi heller inte bidragit till att sprida smittan, utan sett till att de som främst befinner sig i riskzonen skyddas och inte heller förringat pandemins farlighet. Vi anser inte att folk ska dö helt i onödan i en pandemi. Det betyder att våra egna försiktighetsåtgärder temporärt leder till att vår egen verksamhet

minskat, men den kommunistiska rörelsens historia känner till många exempel på helt nödvändiga reträtter eller tillfälliga pauser. Den revolutionära kampen går i vågor, ömsom flod och ömsom ebb. Men om vi litar på vår egen politik och ideologi, så tål den faktiskt tillfälliga reträtter och pauser.

Det är också viktigt att vi intar ett vetenskapligt förhållningssätt till coronapandemin och utgår från sakkunskapen och inte från löst tyckande på sociala medier och konspirationsteorier. Naturvetenskapen i sig är inte klassbunden; det är hur naturvetenskapen används som är klassbundet. Vi bör självfallet bevaka den seriösa vetenskapliga debatten.

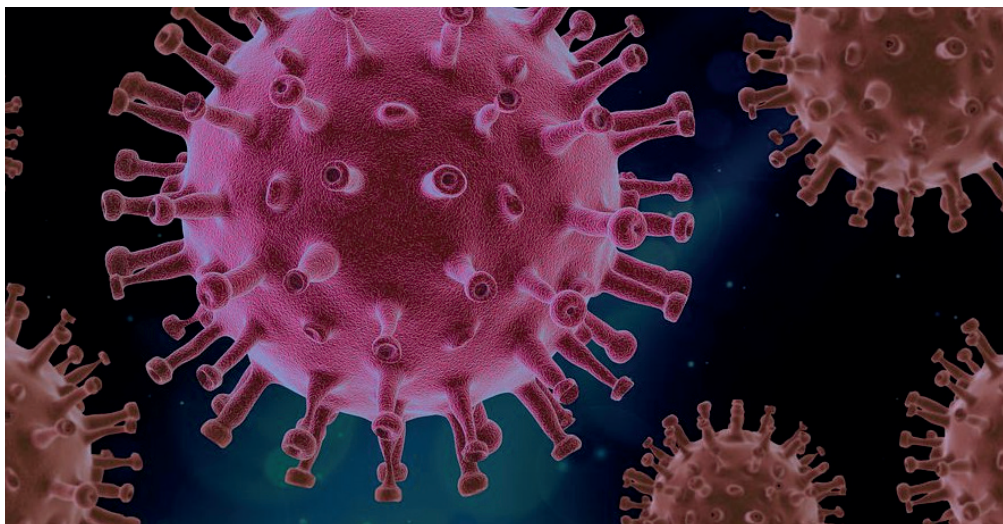
Betyder den nuvarande kapitalistiska krisen att imperialismen och kapitalismen sjunger på sista versen? Detta är en förhastad slutsats. Även om den nuvarande kapitalistiska krisen skulle djupna och nå samma dimensioner som den stora depressionen 1929 – 1932, d.v.s. de objektiva betingelserna skulle mogna, hänger det fortfarande på de subjektiva faktorerna, d.v.s. på de revolutionära krafterna, om de kan utnyttja situationen. Det kommer att bli en kapplöpning med fascistiska och högerextremistiska krafter. Problemet idag är att de revolutionära krafterna, särskilt inom det imperialistiska blocket, har ett minimalt inflytande. Det minsta en konsekvent motståndare till kapitalismen, en revolutionär, kan göra idag, är – att organisera sig. ”Man måste kasta sig ut i striden – och se hur det går”!

Rickard B. Turesson

21 Se detta uttalande från 2 000 forskare: <https://www.globalpolitics.se/sveriges-regering-maste-agera-nu-for-att-starka-kampen-mot-covid-19/>

Regeringens coronastrategi – ett cyniskt spel med människoliv

SVEN LINDÉN

Sverige är idag ett av de hårdast drabbade länderna i världen. Inte i något annat land har så stor del av befolkningen dött under slutet av maj. När du läser detta har Sveriges dödstal gått om de kinesiska. Sammantaget över hela pandemin har dödligheten bara varit högre i fem länder, Belgien, Italien, Spanien, Storbritannien och Frankrike. Hur hamnade vi här?

Den svenska regeringen och Folkhälsomyndigheten gjorde i pandemins början ett unikt vägval. När andra länder vidtog kraftfulla åtgärder för att helt stoppa spridningen av viruset så såg man i vårt land mer till industrin och näringslivets intressen än till människoliv. Produktio-

nen skulle hållas igång och arbetarklassen skulle ta sig till jobbet som vanligt medan tjänstemän och byråkrater kunde skydda sig från smittan genom att ”jobba hemma”.

Några aktuella siffror på dödstal per yrkesgrupp finns inte i Sverige men i Storbritannien har tidningen The Guardian tagit fram sådana. Slutsatsen är bland annat att dödligheten hos säkerhetsvakter, byggjobbare, taxichaufförer, städare, kockar, vårdare och maskinoperatörer är betydligt högre än hos högavlönade tjänstemän. Det är fyra gånger mer sannolikt att en man som har ett låglönejobb avlider av viruset än att en manlig tjänsteman

gör det. En kvinnlig vårdare löper dubbelt så stor risk att dö jämfört med en kvinna som har ett jobb inom tjänstesektorn. (Arbetet 12 maj)

Miljarder till näringslivet...

Regeringen var snabb med att lansera olika stödåtgärder till företagen. En lång rad stödpaket för näringslivet har genomförts, stödpaket som vanligt folk kommer att tvingas betala tillbaka via skatten i många år framöver:

- Stödpaket till bankerna. Riksbanken lånar ut 500 miljarder till bankerna med 0% ränta. (13 mars)
- Stödköp av obligationer och företagspapper för 300 miljarder. (16 mars)
- Krispaket med korttidspermitteringar. 300 miljarder. (16 mars)
- Paket till småföretagen värt 33 miljarder. (25 mars)
- Omställningsstöd till företag. 39 miljarder. (30 mars)

...men arbetslösheten skjuter i höjden.

Trots dessa frikostiga subventioner till företagen har arbetslösheten skjutit i höjden. Under april registrerades 80 000 nya arbetslösa och den öppna arbetslösheten ökade till 450 000 och ökningen fortsätter, med cirka 10 000 nya arbetslösa i veckan under maj.

Var är skyddsutrustningen? Var är testerna?

Miljarder till företagen, men samtidigt har det saknats skyddsutrustning för personal inom hemtjänst, äldreomsorg och sjukvård. Spelet kring tester har varit en katastrof och när detta skrivs går det fortfarande inte att få en test på en vårdcentral, även om du har symptom på

Covid-19. För att skydda arbetare inom serviceyrken och de äldre har det saknats resurser.

Folkhälsomyndigheten – ett lydigt redskap

Sverige har en myndighet som ska skydda befolkningen mot epidemier. Men myndigheten har gått i kapitalets och regeringens ledband. I början förnekade man riskerna med coronaepidemin, därefter ville man inte vidta åtgärder som skulle inskränka hemvändande alpturisters frihet och tvinga dem till karantän. På de dagliga presskonferenserna har man konsekvent tonat ner dödstalen, trots att det blivit mer och mer uppenbart att ”den svenska strategin” leder till massdöd. Man har inte tyckt att testning är viktigt, man har inte tyckt att det behövs skyddsutrustning i t ex hemtjänsten.

I Estoniakatastrofen dog 501 svenskar, i tsunamin 534. Snart har 10 gånger så många i vårt land dött i coronaepidemin som i dessa katastrofer. Nu krävs en massmobilisering mot regeringen och Folkhälsomyndigheten.

Sätt stopp för massdöden!

Sven Lindén

Socialism eller pandemi

(AV EN KOMMENTATOR FÖR TJEN FOLKET MEDIA)

Kapitalismen är ett system som leder till mer sjukdom och som bereder marken för pandemier av den typen vi ser nu. Måste vi välja mellan socialism eller ständiga globala sjukdomsutbrott?

Virus och andra sjukdomar förekommer helt naturligt. Därmed har detta varit en del av mänsklighetens utmaningar sedan våra första förfäders tid och genom alla stadier av det mänskliga samhällets utveckling.

Fattiga drabbas hårdast

Likaväl är varken förekomsten av olika sjukdomar, eller deras utbredning, något som sker oberoende av samhälle eller klass. Det är ganska uppenbart att många sjukdomar är ett helt annat problem för fattiga än för rika. En sjukdom som kolera till exempel, är totalt frånvarande bland världens rikaste människor, men den uppstår varje år i många olika fattiga och krigshärjade samhällen. Både Jemen och Haiti har haft allvarliga kolerautbrott de senaste åren.

Också Hiv-viruset är uppenbart ett mer omfattande och svårare problem i fattiga afrikanske länder än i rika västländer. Det går att leva med sjukdomen med de riktiga medicinerna i Nordamerika och Europa, men kräver fortsatt väldigt många liv i Afrika söder om Sahara.

Också ett virus av typen covid-19 har en icke-naturlig aspekt vid sig. Många studier pekar på att viruset sprider sig fortare där folk bor trångt, bland dem som har reducerat immunförsvar, bland rökare och folk med andra sjukdomar och så vidare. Lösningen med att isolera sig själv är kanske ett alternativ för rika människor som kan jobba hemifrån, men för väldigt många människor i världen betyder det att inte infinna sig på jobbet att man inte får lön och att familjen inte får mat på bordet.

Till och med i det imperialistiska Norge ser man att butiksanställda, hantverkare, busschaufförer och vårdarbetare måste fortsätta att gå till jobbet, då deras lågavlönade arbetarjobb anses som "samhällsnödvändiga". Ett utmärkt exempel på att det är proletariatet som håller samhället uppe samtidigt som det är denna klass som har lägst lön och ingen politisk makt under kapitalismen och som ständigt tar de största bördorna.

Här har vi oavsett bara skrapat på ytan, och vi ser att pandemin slår snett. Men ett annat samhällssystem kan inte bara redu-

cera konsekvenserna av viruspandemin, socialismen skulle faktiskt kunna stoppa den helt och hållet – innan den blir ett världsomspännande problem. Det är den imperialistiska kapitalismen som världssystem som har underlättat för viruspandemin som ett globalt fenomen.

Sju orsaker till att kapitalismen främjar pandemier

För det första har världens ekonomier smält samman i ett sammanhängande komplex av system. En rad varor omsätts på en världsmarknad, och de enskilda regionala och nationella marknaderna flödar över av varor som produceras på världens alla kontinenter. Särskilt konsumtionsvarorna i Europa och Nordamerika kommer i stor utsträckning från fattiga länder i den tredje världen. I ett socialistiskt samhälle, eller i en kommunistisk värld, skulle det inte vara samhällslönsamt att producera konsumtionsvaror för Norge i Kina. Detta skylls bara de relativt höga lönerna i Norge och de relativt låga lönerna i Kina. Det är huvudsakligen utsugning, fattigdom och rikedom som skapar grundvalen för att något produceras på ett ställe i världen och förbrukas på ett annat ställe. I en kommunistisk värld skulle bara några få speciella produkter fraktas över långa avstånd.

För det andra har det skapats en överklass, och en medelklass, som kan resa världen runt med flyg, samtidigt som en miljard människor är alltför fattiga för att skaffa sig tillräckligt med mat. Miljörelsen pekar ständigt på miljöproblemen med att individer reser på en eller flera ferieresor varje år, men detta är också en fråga om klass och fördelning. Om alla i hela världen skulle haft nog att äta, tak

över huvudet, elektrisk uppvärmning och nedkylning, en överkomlig längd på arbetsdagen och kläder på kroppen, skulle det inte finnas något överskott till att en liten andel av befolkningen åkte på skidsemester till Österrike eller badsemester till Bali. En kommunistisk värld skulle ha varit en värld utan överdriven lyx för en liten andel av världens befolkning,

För det tredje är det kapitalismens krav på profit som har fördröjt alla nödvändiga åtgärder mot viruset. Politikerna har varit öppna och ärliga med att folk måste gå till jobbet för att hålla hjulen igång. Folk måste riskera att smittas för att ekonomin inte skall lida alltför stor skada. I ett kommunistiskt samhälle skulle detta ha varit absurt. Man hade inte varit tvungen att sätta en prislapp på människoliv i kronor och ören. Så länge man hade haft nog med mat och andra förnödenheter, skulle man ha kunnat stänga allt annat så tidigt och så länge som nödvändigt. Det skulle inte ha haft någon betydelse för marknaden, då kommunismen är ett samhälle där produkter fördelas på en marknad utan enligt "från envar efter förmåga, till envar efter behov".

För det fjärde så är det kapitalisternas jakt efter ständigt större profit som gör det lukrativt att hugga sig allt längre in i regnskogen och driva matproduksjonen på ett allt mindre bärkraftigt sätt. Den kapitalistiske matproduktionen med enorma industriella ladugårdar där profiten sitter i förarsätet sker på bekostnad av renhållning och djurens välbefinnande och understödjer bakterie- och virusspridning. Svininfluensa (grisar), fågelinfluensa (höns) och galna kosjukan (boskap) är tre exempel på sjukdomar som har spritts från husdjur till människor. Koronaviru-

sen, däribland covid-19, kan ha spridits från fladdermöss till andra djur som har funnits för försäljning på marknader för mänsklig konsumtion.

Det har också funnits tillfällen där avföring från fladdermöss kan ha hamnat i stora öppna grisfarmer, i grismat och skapat grisanpassade virus som så har tagit språnget över till människor. Pressen på att hela tiden utvidga produktionen och samtidigt sänka utgifterna är en uppenbar hälsorisk inom livsmedelsindustrin. Detta leder till en jakt på billig men osund mat, men möjliggör också salmonella och det som är värre. Detta är sist och slutligen ett inneboende problem i det kapitalistiska systemet för produktion och distribution. I ett socialistiskt och kommunistiskt samhälle där man producerar för människors behov och inte fyller rika kapitalisters fickor, är det inte lönsamt att göra människor sjuka för att spara några dollar eller kronor på Hms-åtgärder (Hälsa, miljö och säkerhet) på kycklingfarmen.

För det femte görs allt till varor under kapitalismen, också hälsotjänster. Där hälsotjänster inte är varor, är de en utgift för kapitalisterna och därmed behöver dessa skäras ned. Privatisering och centralisering inom hälsosektorn är en rent kapitalistisk åtgärd. Detta sker för att kapitalisterna antingen skall tjäna mer pengar genom att sälja hälsotjänster som varor, eller genom att skära ned på utgifterna för hälsoväsendet. Kapitalismens utveckling tenderar att göra det allt svårare att tjäna pengar. Marx kallade detta för profitkvotens fallande tendens. Man måste ständigt investera mer för att profiten skall växa. Och detta kräver antingen privatisering eller nedskärningar i hälsoväsendet. Fackfolk har i många år varnat om faran för

en större pandemi. Coronapandemin har till och med förvarnats om ganska exakt – både till form och innehåll. Det har förvarnats om bristande beredskap och mot nedskärningar i hälsoväsendet. Alltså har politikerna helt tydligt satt hänsynen till profiten och lyx för ett fåtal framför behovet av livsräddande hälsoberedskap. Detta innebär ett stort ansvar för den pandemi som vi nu ser ta många liv.

För det sjätte tenderar kapitalismen till att radera landsbygden och hopa allt fler människor i städerna. Urbaniseringen är en stark utvecklingstendens i kapitalismen. Medan minst 90 procent bodde på landsbygden för 200 år sedan, har det i imperialistiska länder som Norge blivit allt färre. Mekaniseringen av jordbruket har gjort många bönder överflödiga. Och för kapitalistisk lönsamhet är det logiskt att samla flest möjliga i stora städer. Marx beskriver motsättningen mellan städerna och landsbygden och hur städerna utsuger landsbygden. Utvecklingen i Norge har mer än halverat befolkningen i många landsbygdskommuner, samtidigt som det totala befolkningstalet har flerdubblats de senaste 70 åren. Sjukdomar sprider sig mycket fortare i urbana centra. Och dessa har också flygförbindelser mellan varandra tvärs över jorden. För viruspandemier ger städerna ypperliga tillväxtförhållanden. I Tredje världen växer megastäderna fram med väldiga slumområden utan tillgång på rent vatten och sanitära förhållanden, liksom en oförsvarlig befolkningstäthet, något som skapar grogrund för explosiv spridning om man drabbas av smittsamma sjukdomar. Marx menade att kommunismen skulle lösa motsättningen mellan stad och land, och att befolkningen skulle spridas ut.

Världskommunismen gör pandemier närmast omöjliga

Socialistiska länder måste omedelbart satsa på att bli självförsörjande, både för att försvara sig mot kapitalistiska länder och för att inte bli beroende av dessa, och för att man inte ska föra vidare imperialistisk parasitverksamhet, där rika länder utnyttjar fattiga länder. I en värld med socialistiska länder, och särskilt i den fullt utvecklade kommunismen, kommer en pandemi av den typ och den omfattning vi upplever i dag vara i det närmaste omöjlig.

Rosa Luxemburg sade att valet står mellan socialism eller barbari. Kapitalismen ödelägger mänskliga relationer och betyder kris och krig. Kapitalism betyder också miljöförstöring och klimatkris. I dag kan vi också slå fast att kapitalismen betyder epidemier och pandemier som kunde ha undgått eller förhindrats på en tidig tidpunkt. Valet står mellan socialism eller pandemi.

Av en kommentator för Tjen Folket Media.

Antirevisionistisk historia - Att bygga nya revolutionära kommunistiska partier

HANS KALLENIOUS

För den som är intresserad av maoismens historia i USA är Aaron J Leonhards och Conor A Gallaghers "Heavy Radicals", i svensk översättning "Hotet från vänster" på Oktoberförlaget, en utmärkt källa. Men denna bok, som koncentrerar sig på FBI:s infiltration av det maoistiska Revolutionary Communist Party i USA, kan kompletteras på nätet av de historiska översikter och den gigantiska dokument-samling som finns under "erol", <https://www.marxists.org/history/erol/erol.htm>.

Den största delen av erol, "Encyclopedia of anti-Revisionism On-Line" tar upp den antirevisionistiska och maoistiska rörelsen i USA, men innehåller även en hel del material om andra länder, båda "västländer" och "tredjevärlden-länder". Sverige finns inte med men Norge och Danmark är företrädda!

Anti-revisionismen är ett något vidare begrepp än "maoismen", vilken ju efter KKP:s brytning med SUKP kom att dominera de rörelser som var kritiska mot det sovjetiska partiets politik. De första anti-revisionistiska strömningarna uppstod i flera länder redan på 40- och 50-talet. I USA fanns t.ex. en opposition mot det amerikanska kommunistpartiets opportunist, med portalfiguren Earl Browder som t.o.m. lyckades lägga ned partiet under kort tid. Men oppositionen

menade att partiet fortsatte att "tillämpa browderism utan Browder".

I början handlade antirevisionismen till stor del om att försvara Stalin gentemot Chrusjtjovs angrepp i dennes "hemliga tal" på 20:e partikongressen 1956. Riktig fart tog de anti-revisionistiska strömningarna i och med att polemiken mellan SUKP å ena sida och KKP samt det albanska kommunistpartiet blev offentlig i början på 60-talet. KKP och Mao formulerade där inte bara ett försvar för de klassiska marxist-leninistiska ståndpunkterna om den revolutionära vägen och proletariats diktatur, gentemot den allmänna sovjetiska linjen vilken betonade fredlig samexistens och möjligheten av en fredlig övergång till socialismen.

Den anti-revisionistiska oppositionen i de befintliga kommunistpartierna hade redan från början problem med splittringar och lyckades inte få något större folkligt stöd. Uppsvinget för "maoismen" i USA började först i slutet på 60-talet. De stora massrörelserna från 60-talet, de svartas kamp, studentrörelsen och rörelsen mot Vietnamkriget, var på väg att sakta dö ut, men en ansenlig av aktivisterna från dessa rörelser, sökte ett teoretiskt alternativ till den amerikanska kapitalism de kommit att avsky. Aktivisterna fann alternativet i marxism-leninismen. Till

Brittiska maoister under 70-talet

skillnad från äldre anti-revisionister, som höll fast vid Stalin till 100 %, anammade de unga aktivisterna spontant Maos vidareutveckling av marxismen-leninismen. Det antiauktoritära, kulturrevolutionära Kina såg ju ut som ett lockande alternativ till det förstelnade, repressiva sovjetiska systemet under Leonid Brezjnev.

Den uppsjö av konkurrerande maoistiska organisationer som uppstod kallades i USA med ett gemensamt namn för den "nya kommunistiska rörelsen". Man kallade sig alltså inte "maoister", utan "marxist-leninister" och såg ofta "Mao Tse-tungs tänkande" som ett tillägg till marxismen-leninismen. (Idéerna om maoismen som en ny "etapp" i marxismens utveckling uppkom först efter Maos död i några av de partier som tog avstånd från KKP:s nya ledning under Deng Xiaoping.)

Dessa "maoistiska" grupper hade liksom de antirevisionistiska, "stalinistiska" grupperna tidigare, som ett gemensamt mål att återuppbygga ett revolutionärt kommunistiskt parti enligt leninistiska principer. Men de enhetssträvanden som förekom, misslyckades i allmänhet. Några organisationer utropade sig själva till sådana partier, men misslyckades genom att antingen till slut upplösa sig själva, eller urarta till sekter under karismatiska ledare.

Progressive Labour Party var först på banan av "maoist"-organisationerna och hade goda förbindelser med KKP, ända tills man började attackera Svarta Pantrarna samt "revisionisterna" i Hanoi och Peking redan kring 1970. "All nationalism är reaktionär" var en av deras paroller. Partiledaren Milt Rosen fungerade sedan som sektledare.

Revolutionary Union utropade sig till Parti 1976 under namnet Revolutionary Communist Party, RCP, och genast började tillbakagången därefter. Bortsett från alla dokument som finns under webbplatsen Encyclopedia of anti-Revisionism, beskrivs som nämnts tidigare partiets utveckling med inriktning på FBI:s infiltration av partiet i boken "Heavy Radicals: The FBI's secret war on Americas Maoists".

Boken "Heavy Radical" lyckas inte övertyga om att RCP:s undergång berodde på FBI:s infiltration. Det är möjligt att den bidrog till att splittringarna blev värre än de behövt blir, men det var knappast den avgörande orsaken till den växande sekterismen: man drog sig medvetet tillbaka från industrierna och koncentrerade sig på tidningsförsäljning.

Partiet splittrades när partiledningen tog ställning för de "Fyras gäng", när dessa arresterades efter Maos död. Partiet utvecklade en personkult av sin ledare Mike Avakian och förvandlades så småningom till en obetydlig sekt.

Nästa större grupp att utropa sig till parti var October League (M-L) med partinamnet Communist Party (M-L). Till skillnad från RCP stödde man fullt ut den nya ledningen i Kina och anammade dess enorma hat mot de "Fyras gäng". Det här partiet hade kamratliga förbindelser med AKP-ml i Norge och liknar det svenska SKP, speciellt när det gäller den okritiska inställningen till varje skiftning i KKP:s linje. Liksom SKP kollapsade på kort tid, gjorde denna grupp det också.

Även den radikala tidningen Guardian, som tidigt försökt ena grupper med målet att bilda ett parti, försökte sig också på ett eget partibildande utifrån stödklubbar

till tidningen. Detta misslyckades ömkligt efter en splittring inom tidningens redaktion. (Båda sidor i konflikten är företrädda av dokument, som försöker förklara varför. Men som en hel del av polemiken mellan olika organisationer, är det omöjligt att se några politiska orsaker till konflikten!)

Frågan är då: varför misslyckades de antirevisionistiska och maoistiska organisationer överallt i västvärlden? Det finns avsnitt på erol, där de ingående organisationerna själva försöker förklara saken. En förklaring är att den maoistiska rörelsen från början dominerades av studenter och ungdomar. Men det gällde ju inte den tidigare antirevisionistiska rörelsen. KKP bestod ju också av ungdomar och studenter, men lyckades förankra sig i det kinesiska folket!

En annan populär förklaring är den utbredda sekterismen och dogmatismen inom organisationerna. Men kanske var det tvärtom oförmögenheten att slå rot inom arbetarklassen som orsakade sekterismen. Och för övrigt innehöll inte ”Mao Tse-tungs tänkande” tillräckligt med material för att bekämpa både sekterism och dogmatism?

En tankegång är att det inte räckte för ett partibildande med att allmänt ansluta sig till marxismen-leninismens principer, den revolutionära vägen, proletariats diktatur, behovet av ett parti byggt på demokratisk centralism, m.m.. Det krävs också en samsyn om strategin. De dokument som den antirevisionistiska sidan i den Stora polemiken presenterade innehöll faktiskt inte mycket till strategi för den socialistiska revolutionen i den avancerade kapitalistiska världen. Man var tvungen att utveckla den själva!

En del maoistiska grupper började kritisera den strategi som Komintern antog för att skapa folkfronter mot fascismen. Andra menade att Kominterns linje var en taktik som togs för en strategi av kommunistpartierna. Man såg en rak linje från folkfronten mot fascismen till efterkrigstidens ”antimonopolistiska fronter”, som tillämpades av kommunistpartierna.

Stalins tal till broderpartierna på partikongressen 1952 uppmanade till kamp för nationellt oberoende och demokratiska rättigheter ”vilka bourgeoisien säljer för dollar”. Handlade detta om strategi eller taktik? Om det var en ny strategi så liknar den faktiskt KKP:s ”teorin om tre världar”.

De maoistiska organisationerna stödde i stort sett alla genast ”teorin om tre världar” när de offentliggjordes Deng Xiaoping 1974 i FN:s generalförsamling. Men när organisationerna såg hur Kina tillämpade teorin i sin diplomati började fler och fler ta avstånd från. Samarbete med USA mot Sovjet, tycktes vara innebörden.

Även bland dem som stödde teorin så rådde olika uppfattningar om huruvida huvudfienden var de båda supermakterna, endast USA-imperialismen (Guardian-falangen) eller i praktiken socialimperialismen, d.v.s. Sovjetunionen.

Frågan ifall Sovjetunionen var kapitalistiskt redan på 1970-talet, var också en debattfråga. En del blev aldrig övertygade om detta, liksom det finns riktningar även i dag som (ännu) inte vill karaktärisera Kina som kapitalistiskt. Så även om världsläget har ändrats mycket sedan 80-talet finns en del frågor i debatterna i ”erol”, som ännu inte är riktigt lösta.

Hans Kallenius